SİHİR KULÜBÜ

Belinda RAY

MELEK

İLYADA

çocuk

MELEK

Taşındıkları günden beri Anna Lee'nin hayatı çok karışmıştı. Eski okulunu, eski evini, eski odası ve en önemlisi de en iyi iki arkadaşını geride bırakmıştı. Şimdiyse yeni okulunda herşey tamamen bir felaket gibi geçiyordu.

Bütün sınıfın önünde ayağı takılıp yere kapaklanıp gülünç duruma düşmüştü ve bütün notları etrafa dağılmıştı. Koskocaman yemekhanede meraklı gözler onu izlerken üzerine yemeğini dökmüştü ve okulun en popüler kızlarının konuşmalarını tesadüfen duyduğunda kendisinin sıkıcı bir şapşal olduğunu söylüyorlardı. Bütün bunların hepsi sadece ve sadece ilk üç gün içinde başına gelmişti

Anna yeni okuluna ayak uyduramayacağından çok emindi ancak, bu durum kolyesinde duran melek Zodie canlandığında son bulacaktı. Ufacık, sevimli, yaramaz ve bir o kadar da akıllı olan melek Zodie sihirli güçleri ve kıvrak zekasıyla Anna'yı bu zor ve komik durumdan kurtarabilecek miydi?

İLYADA

5.00 TL.

ÖZEL FİYAT 2,90 ₺

2 001389 295764

İLYADA YAYINLARI:13
GENÇLİK:06

SİHİR KULÜBÜ
MELEK

ORİJİNAL ADI: CHARM CLUB- ANGEL
YAYINA HAZIRLAYAN: ŞAHİN GÜÇ
ÇEVİREN: ASLI KARASUİL ERMİŞ
DİZGİ: ELİF YAVUZ
KAPAK TASARIM: ŞAHİN GÜÇ
KAPAK UYGULAMA: METE GİRİŞKEN
BASKI: MELİSA MATBAACILIK
KAPAK FİLMİ: MAT YAPIM
REDAKSİYON:

1. BASIM TEMMUZ 2009
ISBN:978-605-5872-65-6
Copyright © BELINDA RAY

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Pozitif Turizm Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İLYADA YAYINLARI
Bir Pozitif Turizm Dış. Tic. Ltd. Şti Markasıdır.
Cevizlik Mh. Sakızlıyalı Sk. No:25 Bakırköy/İstanbul
Tel: 0 212 583 24 50 - Fax: 0 212 570 73 98

SİHİR KULÜBÜ - 1

MELEK

Belinda
RAY

İLYADA

BİRİNCİ BÖLÜM

Bayan Wessex her zamanki neşeli sesiyle, "Tamam, çocuklar," dedi. "Kitap ve defterlerinizi kaldırın. Şimdi size sınav yapacağım."

Bir kaç öğrenci kitap ve defterlerini sızlanarak yere bıraktılar, ama Anna Lee sınav olacaklarına hiç sızlanmadı. O sınavlara aldırmıyordu. Eski okulundaki tüm arkadaşları onun inanılmaz hafızasını kıskanıyorlardı. Sadece bir şeyi bir kere okuması, aklında tutabilmesi için yeterliydi. Bu yanıyla sınavlara kolayca hazırlanıyordu– ve onları birincilikle geçiyordu–bu onun için oldukça kolaydı.

Herkes ona sınıfın en zeki öğrencisi olduğu gözüyle baksa da, Anna zaten eski okulunda da oldukça popüler bir öğrenciydi. Bütün doğum günü partilerine davet edi-

lir, Sevgililer Gününde tonlarca kart alırdı ve hatta geçen yıl dördüncü sınıflar arasında yapılan bir yarışmada "En Cesur" öğrenci olarak seçilmişti. Ama bu Jackson Orta okulunda olmuştu. Elizabeth Cady Stanton Orta Okulu oradan tamamen farklıydı.

Bu okulunda, onun ne kadar zeki ve sınavlarında ne kadar başarılı olduğunu henüz kimse fark etmemişti. Ya da fark etseler bile buna aldırmıyorlardı. Doğum günü partilerine gelince, daha henüz bununla ilgili en ufak bir davet bile almamıştı. Yeni sınıfında onun için söylenen tek sıfat "Sınıftaki–yenikız" olduğuydu. Ya da Anna'nın deyimiyle "Sınıfta- hiç-arkadaşı-olmayan-yeni-kız."

"Tamam," dedi Bayan Wessex, gözlüklerini düzelterek. Bayan Wessex, Anna'ların İngilizce ve sosyal derslerine giriyordu. "Herkes hazır mı?" Kadın odanın içine göz gezdirdi ve Anna'ya mutlu bir şekilde gülümsedi. Sonra bakışlarını hafifçe onun üzerinden çekti. Anna'nın tam arkasında duran çocuk Matt Dana elini kaldırdı.

Bayan Wessex, "Evet Matthew?" dedi.

Çocuk ona, "Kalemimi açmam lazım," dedi.

Sınıftaki birkaç kız kıkırdaştı. Anna gözlerini oynattı. Matt Dana *hep* kalemini açmak istiyordu.

Anna'nın, Elizabeth Cady Stanton Orta Okuluna başladığı üç günden beri Matt Dana yaklaşık doksan altı kez kalem açmak için öğretmenden izin istemişti. Anna içinden gizlice, o an arkasına dönse, onu kaleminin ucunu kemirirken yakalayacağından ve yeniden kalemini açmak için öğretmenden izin isteyeceğinden adı soyadı gibi emindi.

Bayan Wessex ona, "Çabuk ol," dedi. Matt ayakla-

rının üzerine sıçrayıp, sınıfın önünde duran kalem açacağının yanına doğru koşa koşa gitmeye başladı. Bayan Wessex onu "Yürü lütfen," diye uyarınca, çocuk koşmaktan vazgeçip, ayaklarını sürüye sürüye yürümeye başladı.

Çocuk Anna'nın sırasının önünden geçerken, Anna onun *tipik bir kurşun kalem kemirgeni* olduğunu düşündü.

Bayan Wessex, "Tamam," dedi. "Matthew kalemini açarken, biriniz gelip sınav kâğıtlarını dağıtsın." Yirmi el birden kâğıtları dağıtmak için havaya kalktı ama Bayan Wessex onların hiçbirini görmemezlikten geldi. "Anna buraya gelir misin, lütfen?" diye sordu kadın.

Anna zor bir şekilde yutkundu. Neden bütün öğretmenler böyle yapıyordu? Yani hep sınıfta elini kaldırmayan tek öğrenciyi bulup yanlarına çağırıyordu? Uh. Sınıfta-hiç arkadaşı-olmayan-yeni-kız sıfatından daha da kötüsü, sınıfta- hiç-arkadaşı-olmayan-yeni-kızın-bütün-sınıfın önünde-ayağa-kalkmasıydı.

"Anna?" Bayan Wessex sorusunu tekrarladı.

Anna sandalyesinden istemeye istemeye kalktı. Sınıfın diğer tarafında, Lauren Graham, Maria Manchini'yı bir şeyler fısıldayıp kıkırdaşıyorlardı. Anna'nın yanakları ateş gibi yandı. Yoksa o ikisi onun hakkında mı konuşuyorlardı?

Yalnızca onlara aldırma, dedi kendi kendisine. Birkaç kıkırdamanın kendini berbat etmesine izin verme.

"Her sıraya beşer tane," dedi Bayan Wessex Anna'ya sınav kâğıtlarını uzatırken.

Anna başını sallayarak, "Tamam," dedi. Sonra arka-

sına dönüp, sınıftaki en ön sırada oturan kızın önünde durdu ve kâğıtları sayarak dağıtmaya başladı. O kızın adı Theresa Allen'di. Uzun kahve saçlarını ortadan ayırıp saç örgüsü yapmış ve omuzlarının iki yanına bırakmıştı.

Anna ona bu kadar küçük örgüleri yapmasının ne kadar zamanını aldığını ve saçını kimin taradığını sormak istedi ya da saçını yıkadığında onları nasıl taradığını soracaktı–ama sonra bunu sormak yerine Theresa'ya sınav kâğıtlarını verdi. "Burada."

"Teşekkürler," dedi Theresa ona yaygın bir şekilde gülümseyerek. Sonra hafifçe öne doğru eğildi. "Gömleğini beğendim," dedi kız sessizce ona.

"Ben de beğendim," hemen onun arkasındaki sırada oturan Carrie Weingarten fısıldayarak söyledi. Carrie, Theresa'nın en iyi arkadaşıydı. İkisinin birbirinden ayrılması hemen hemen hiç mümkün değildi.

Anna, onların arkasındaki koridordan birkaç kez yürürken, Carrie'nin parlak kızıl bukleli saçlarını aşağı yukarı atışını, Theresa'nın ince kahve rengi örgülerinin iki yanından aşağı doğru sallanışını izledi. Onlar aralarında sürekli bir şeyler konuşup, kıkırdıyorlardı ve gerçekten çok hoş görünüyorlardı.

"Bu gerçekten çok hoş," diye Theresa sözlerine ilave etti. "Bunu nereden aldın?"

Anna'nın badem gibi gözleri kocaman açıldı. Yere baktı, üzerine hangi gömleğini giydiğini hatırlamaya çalışarak. O düz beyaz renkte basit bir gömlekti–özel bir şey değildi, gerçekten–ama büyükannesi onun kol ve kare yakasının manşetlerine küçük kırmızı çiçekler işle-

mişti.

Anna birinin ona çaktırmadan güldüğünü hissetti. O tam kızlara "teşekkür ederim," diyecekken, sıranın diğer başındaki kız konuşmaya başladı.

"*Mer-ha-ba?* Sakıncası yoksa sınav kağıdımı *bu yıl* almayı isterim," dedi Sharon Ross. Onun etrafındaki bütün çocuklar kıkırdaştılar özellikle de, Sharon'un yaptığı her şeyin güzel olduğunu düşünen Kimberly Price.

"Anna lütfen çok oyalanma," dedi Bayan Wessex onu uyararak.

"Çok üzgünüm," dedi Anna. Yanaklarının tekrar kıpkırmızı olduğunu hissetti, Theresa ve Carrie'ye teşekkür edemediği için telaşa kapıldı. Onlara teşekkür edeceği yere başını yere eğmiş ve doğruca Sharon'un sırasına gidip, sınav kâğıtlarını dağıtmaya devam etmişti.

Maalesef o an içinde, Matt Dana kalemini açmayı bitirmiş, sırasına gitmek için arkasına sıçrayarak dönmüştü. Aralarında iki adımdan az bir mesafe varken çocuk Anna'ya kazara çarptı–ve o, az önce son kez dağıttığı beş kâğıt haricindeki elindeki tüm sınav kâğıtlarını–elinden düşürdü.

"Hey!" diye seslendi Anna, dengesini yeniden sağlamaya çalışırken. Neye uğradığını anlayamadan kendini bir anda kırmızı beyaz fayans kaplı zeminde, karın üstü, Matt Dana ile sere serpe yere serilmiş ve elindeki kâğıtlar etrafa saçılmış bir şekilde buldu.

"Tamam, herkes yerine otursun," dedi Bayan Wessex. Bayan Wessex, Anna'nın yanında yere çömelip kâğıtları toplamasına yardımcı olurken sınıftan tekrar kıkırdaşmalar yükseldi. "İyi misin?" diye sordu kadın.

"Sanırım," dedi Anna, Matt'a kaşlarını çatarak bakıp.

"Bunu kasten yapmadım," dedi çocuk ona itiraz ederek.

"Vay, ilk kez bu sınıfta sınav kâğıtlarını dağıtan birinin düştüğünü görüyorum," dedi Sharon, bu sözleri sınıftaki gülüşmeleri iyice arttırdı.

Anna gözlerini kıstı. "Ben *düşmedim.* O beni–"

"Tamam. Tamam," Bayan Wessex sözünü kesti. Anna Sharon'a ters ters baktı. Bunun gerçek suçlusu Matt'ken, o Anna'yı sakar durumuna düşürmeye çalışıyordu. Neden kimse *Matt'e* gülmüyordu?"

Anna, Sharon'u bakışıyla sindirmeyi denedi ama Sharon ona yılmadan sürekli bakıyordu, Bayan Wessex Anna'nın görüş alanının önüne geçip bu bakışmaları kesti.

"Sen nasılsın Matt?" diye sordu Bayan Wessex. "Canın acıyor mu?"

"Hayır," dedi çocuk. "Ben iyiyim."

"Tamam öyleyse," dedi Bayan Wessex, ikisine de elini uzatarak. "Neden siz ikiniz yerlerinize geri dönmüyorsunuz? Sınav kâğıtlarını ben dağıtırım."

Anna, sağ dizinin üstündeki noktayı görerek yavaşça ayağa kalktı. Dizindeki o noktanın akşama doğru çürüyeceğinden kesinlikle emindi. Aksaya aksaya yürüyerek, sırasına geri döndü. Daha yerine oturmasının üzerinden çok geçmeden omzuna bir elin vurduğunu hissetti.

"Hey, üzgünüm," dedi Matt Dana ona fısıldayarak. Çocuğun sesi içtendi ama kız kendini bir türlü toparla-

yamıyordu hâlâ çok üzgündü. Çocuk bütün gün ondan özür dilese bile bu onda bir değişiklik yapmayacaktı.

Matt'a teşekkürler. Anna artık onun sayesinde sınıfta hiç arkadaşı olmayan yeni kız değildi. O hatta sınıfta-hiç-arka-daşı-olmayan-bütün-sınıfın-önünde-ayağa-kalkan-yeni-kız da değildi. O şimdi sınıfta hiç-arkadaşı-olmayan-yere-yüz üstü-düşen-şu-yeni-kızdı. Bu gerçekten iyiye giden bir adım olmamıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

ğle tatilinde, Anna yere serildi. Bunu yapması çok kolaydı. Futbol oynarken, kendi aralarında konuşup gülerken veya kafeteryada otururken kimse onu yanına çağırmamıştı.

Aslında yemek tatilinden sonra sınıfa dönünceye kadar yemek servisi yapan kadınların dışında kimse onunla konuşmamıştı.

Sharon Ross, Anna dolabını açarken ona, "Hey, Anna!" diye seslendi. "*Öğle tatilin* iyi geçti mi?"

"Güzel bir soruydu," dedi Kimberly Price baykuş gibi ses çıkarıp, arkadaşıyla el çakıştı. Anna onların kıkırdamalarına aldırmamak için gözlerini yumdu ama bu işe yaramamıştı. Yorgundu. Yeni öğrenci olmaktan, yalnız olmaktan ve kendisine sık sık gülünmesinden artık

yorulmuştu.

Doncaster, California'dan ayrılmasının üzerinden tam on gün geçmişti ama bu süre ona sanki oradan ayrılmasının üzerinden yıllar geçmiş gibi uzun geliyordu. Sıcak kumları, güneşli kumsalları ve mavi dalgalarıyla orası, gri gökyüzü ve soğuk ilkbahar yağmurlarının olduğu New Hampshire' daki bu topraklardan, ona dünyalar kadar uzak gibi geliyordu. Arkadaş edinmek için çok çabalamasına rağmen hâlâ bir arkadaşının olmayışı, şimdiye kadar edindiği tek gerçekti.

Anna'nın eski okulunda çok arkadaşı vardı. Partilere on beş arkadaşı ile birden giderdi! Eğer orada olsaydı. Ama şimdi burada, New Castle, New Hampshire'da yaşıyordu. Yalnız. Yalnızlıktan öylesine bunalmıştı ki, kendini dokunsan ağlayacak gibi hissediyordu.

"Anna?"

Anna birinin omuzlarını sıktığını hissetti. Kendini arkadaşlarının yeni şakasına karşı hazırlamak için gözlerini sıkıca yumdu ve ağlamamak için kendini zor tuttu. Artık Sharon onunla dilediği kadar dalga geçebilirdi, Anna buna ağlamayacaktı. Çünkü Anna, Sharon ya da Kimberly'nin onu ağlatıp–bundan tatmin olmalarına izin vermeyi istemiyordu.

"*Anna?"* O ses bir kez daha ona seslendi. "Hadi gel. Derse geç kalacaksın."

Anna yavaşça başını kaldırıp, sesin geldiği yöne baktı. Carrie Weingarten'ın arkasından ona seslenmesine şaşırdı. *Gülümseyerek.*

"Oh...ım..." Anna etrafına bakındı. Okulun bomboş koridorlarında yalnızca o ve Carrie duruyordu.

Carrie, onu el bileğinden tutarak, "Hadi gidelim," dedi.

"Uh...tamam," dedi Anna kekeleyerek. Matematik kitabını aldı ve kızıl kıvırcık saçlarıyla koridorda koşarak Bay Kane'in dersine giden Carrie'nin peşine takıldı.

Carrie ona koridorda yürürken, "Matematik dersine geç kalmaktan nefret ediyorum," diye itiraf etti."Ne zaman geç kalsam, Bay Kane 'Dersimize katılmak için kendine boş bir zaman bulduğuna mutlu oldum, Carrie' gibi beni hep utandıracak şeyler söylüyor. O böyle dediğinde sınıftaki herkes sanki aptalmışım gibi dönüp bana bakıyor."

Anna kahkahayla güldü. "Bütün sınıfın önünde, utancından yüzünü yere eğmeye çalışmak."

"Oooo tam da dediğin gibi," dedi Carrie çekinerek. "Neredeyse unutuyordum. Ama o senin hatan değildi. Üstelik–onu iyi idare ettin."

"*Öyle mi yaptım?*"

"Evet," dedi Carrie, omuz silkerek." Sadece yerden kalkıp büyük bir şey olmamış gibi yerine döndün. Utancımdan ölebilirdim."

Vay, diye düşündü Anna. Carrie onun başarısız olduğunu düşünmüyordu o yalnızca Anna'nın bunu gerçekten iyi idare ettiğine inanıyordu. Ve bunun Anna'nın hatası olmadığının farkına varmıştı.

Anna, Carrie ile konuşacak daha çok zamanları olmasını diledi. Bay Kane'in sınıfının kapısına yaklaşmışlardı.

"Bize katıldığınız için teşekkürler bayanlar," dedi

adam onlar sınıftan içeri girerlerken. Carrie göz ucuyla Anna'ya baktı ve Anna ona sırıttı. Bazen öğretmenlerin ne yapacaklarını *çok* önceden tahmin edebiliyorlardı. "Gidin ve yerinize oturun."

Anna, Carrie'nin peşine takılıp sınıfın arkasına doğru telaşla yürüdü. Theresa, Carrie'nin ona yaklaştığını görünce, yanındaki sandalyeden kırmızı ceketini kaldırdı. İyi ki, diğer masada Anna için de boş bir yer vardı. Orası tam da Matt Dana'nın yanındaki sandalyeydi ama Anna bunun canını sıkmasına izin vermedi. Üstelik o herkesin içinde Anna'yı salak durumuna düşürmeyi *istememişti.* Ve en azından onun salak olduğunu *herkes* düşünmüyordu.

"Hey, Anna," dedi Theresa, Anna yerine otururken. "Öğle tatilinde neredeydin? Sana gömleğini sormak istemiştim. Onu nereden aldığını bana hiç söylemedin."

"Oh, doğru," dedi Anna. "Tam söyleyecekken bir şekilde sözümüz kesildi." Anna, Sharon Ross'a göz ucuyla baktı. Sharon'un onun bakışlarına karşılık vermesine çok şaşırdı. Onun sorunu neydi, her neyse? Anna tekrar Theresa'ya döndü. "Onu Venedik Kumsalındaki şu dükkândan aldım. Sonra onun yakasını ve kollarını büyük annem işledi."

"Şirin," dedi Theresa."Onu gerçekten çok beğendim."

"Sen Venedik Kumsalında mı oturuyordun?" diye sordu Matt Dana, üzerinde çalıştığı defterden ya da her neyse ondan başını kaldırarak.

"Bir çeşit orda oturduğum söylenebilir," dedi Anna. "Yani"

"Tamam, herkes beni dinlesin," Bay Kane sınıfa seslendi. Sınıfın içinde dolaşarak, elindeki çalışma kâğıtlarını her masaya bıraktı. "Bu gün küçük bir yarışma düzenleyeceğiz," dedi. "Her masaya çalışma kâğıtlarından aynı takımları bıraktım ve hangi grubun ekip çalışması halinde önce bitireceğine bakacağız."

Her sıraya tek tek bakarak, "Kazananlar," dedi Bay Kane sözlerine devam ederek, "ders bitiminde özel bir hediye alacaklar."

Theresa sırıttı. "Ödülleri severim," diye fısıldadı ve bir anlığına Anna sınıftaki yeni kız öğrenci olduğunu tamamen unutmuştu. Oyunların ve yarışmaların her çeşidini seviyordu ve matematik onun en sevdiği konuydu. Carrie ve Theresa'ya gülerek karşılık verdi. Hatta Matt Dana'ya bile gülümsedi.

Sınıftaki herkes Bay Kane'in yarışmaya start vermesi için sessizce ona bakıyordu. Saatin üzerindeki yelkovanın tam on ikinin üstüne gelmesiyle, öğretmen elini havaya kaldırdı. "Tamam...başlayın!" dedi. Sonra kolunu yarış başlatır gibi indirdi. Anna elini uzattı ama yeterince hızlı değildi. Theresa tüm kâğıtları bir çırpıda kapmıştı.

Jackson Orta okulunda idareyi hep Anna eline alırdı ve bütün arkadaşları bunu onun yapmasını beklerdi ama burada öyle yapmıyorlardı. Bu sınıftaki kimse onu bir lider olarak görmüyordu. Aslında kimse onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bu da onların hepsine kendisini tekrar göstermek zorunda olduğu anlamına geliyordu.

Anna derin bir iç çekti. Bu yarışmanın başlama biçiminden hiç hoşlanmamıştı. Zaten o kadar uzun zamandır

o sınıfta değildi. Hâlâ içinden oradan kaçmak istiyordu. Ya da hızlıca iyi olan tarafa geçmek istiyordu. *Beni aralarına alacak ve kendimi rahat hissedebileceğim, çok arkadaşımın olacağı ve beraber partilere gideceğim grupta.*

"Tamam, elimizde olanlara bir bakalım," dedi Theresa mırıldanarak, kâğıtlara göz gezdirirken. "Metrik ölçüm. Bu sınıfta ölçülecek on altı şey var dörde ayrılıp onları dörtlü gruplar halinde ölçelim," dedi çalışma kağıdını bir kenara bırakarak.Sonra çizelgeler var."

"Onu ben alayım," dedi Matt Dana ve daha Theresa ona cevap veremeden, kağıdı kızın elinden kaptı ve doğruca onun üzerinde çalışmaya gitti.

"*Ta-mam,*" dedi Theresa, Carrie ve Anna'ya bakıp, omuz silkti. "Böylece geriye iki çalışma kağıdı kalıyor birinde bölgeler ve geometrik şekiller demeti hesaplanacak ve diğerinde...*oh, hayır.*" Kız son kağıda göz atarken yüzünü ekşitti.

Carrie, "O ne?" diye sordu.

Theresa homurdanarak, "Kesirlerin toplanması, çarpılması ve bölünmesi," dedi. "Kesirlerden nefret ediyorum."

"Onu ben yaparım," diye önerdi Anna. Kesirleri hesaplamak ona her zaman kolay geliyordu.

Theresa ona, "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Anna başını sallayarak ve tıpkı Matt Dana'nın yaptığı gibi, kağıdı Theresa'nın elinden kapıp, işe koyuldu.

Carrie ona, "Tamam," dedi. "Ama onların hepsini

bitiremezsen sakın üzülme. Theresa ve ben bu diğer problemleri aramızda paylaşarak yapacağız. Onları çözer çözmez sana kesir-lerde yardım edeceğiz."

"Ya da Matt geometri hesaplarını bitirdiğinde sana yardım eder," diye önderdi Theresa. "Olur mu Matt?"

Matt onlara başını kaldırıp bakmadan, "Elbette," dedi. Noktaların birleştirilerek resmi tamamlayan kağıdın üzerindeki noktaların yarısını birleştirince o noktalardan bir çeşit kuş resmi çıkacağını düşündü.

"Tamam mı, Anna?" diye sordu Carrie ona.

Anna tekrar başını salladı ama dikkatini zar zor toparlayabiliyordu. Kağıdındaki ilk iki problemi çözmüştü ve kalan soruları da kendi çözmek istiyordu.

On beş dakika sonra Matt Dana kalemini sıranın üstüne bıraktı ve başını kaldırdı. "Baykuş," dedi gruptaki arkadaşlarına elindeki noktaları birleştirerek tamamladığı resmi göstererek.

"Müthiş," dedi Theresa. "Şimdi Anna'ya kesirleri hesaplaması için yardım eder misin?" Ama çocuğun ağzından cevabı çıkmadan, Anna da kalemini sıraya bıraktı.

"Bitti," dedi Anna.

Carrie, ela gözlerini beş sent gibi kocaman açarak "*Ne?*" diye sordu.

Theresa homurdandı. "Şaka yapıyor olmalısın," dedi.

Anna gülmekten kendini alamıyordu. "Hayır. Hepsini bitirdim." Grubun kalan kısmı sessizce ona baktılar. Kız dürüstçe, "Bunlar çok kolay sorulardı," dedi.

"Kolay *kesirler mi?*" dedi Theresa. "Öyle bir şey var

mı?" dedi Anna omuz silkerek. Ne diyeceğini bilmiyordu. Eğer soruların tümünün kendisine çok kolay geldiğini söylese, herkes onun kendini beğenmişin teki olduğunu düşünecekti. İyi ki Matt sessizliği bozmuştu.

"Hadi. Ölçümlere bakalım yarışmayı biz kazanalım," dedi çocuk. "Ben ilk dört soruyu yaparım siz de beşten sekize kadar olanını yapın."

"Tamam," dedi Anna. Eline bir cetvel alıp, peçete kutusunun, elektrik prizinin, oturduğu sıranın ve sosyal kitabının boyutlarını ölçtü. Bu arada ilk ölçümlerini tamamlamıştı. Theresa ve Carrie de çalışma kâğıtlarını bitirip, ölçümlerine başladılar.

Ölçümleri çok çabuk bitirdiler. Dersin bitmesine on dakika kala, Theresa dört çalışmanın dördünü de düzenli bir şekilde bir araya getirip zımbaladı ve koşarak onları Bay Kane'e teslim etmeye gitti. Sharon Ross'un önüne sadece beş saniye arayla geçmişti.

"Yani biz mi kazandık?" diye sordu. Carrie, Theresa yerine dönerken. "Kazandık mı?"

"Bilmiyorum," dedi Theresa. Bay Kane, Sharon'un ve bizim grubun kâğıtlarını birbirine çok yakın aralarla teslim aldığı için önce onları inceleyip kimin daha çok doğru cevabı olduğuna bakacakmış."

Anna Sharon'un masasına doğru bakıp, yutkundu. Sharon'un kahverengi gözleri ona avını kapmaya çalışan kedi gibi vahşice bakıyordu. Bu *kızın* onunla alıp veremediği *şey* neydi?

Diğer öğrenciler de çalışma kâğıtlarını teslim ederken, sınıfta heyecandan uğultular çıkmaya başladı. Bay Kane eğer ilk teslim edenlerin kâğıtlarında yanlışları

çoksa son teslim edenlerin de kazanma şansının olduğunu söyleyince herkes hangi grubun kazandığını öğrenmeyi merakla bekledi.

En sonunda dersin bitmesine üç dakika kala Bay Kane masasından ayağa kalktı. "Tamam!" dedi. "İki grubumuz var. Sınıfta bir telaş yaşandı. Bir grupta Sharon, Kimberly, Jeremy, Billy... diğer grupta Theresa, Carrie, Matt ve Anna."

Carrie, Theresa'ye uzanıp, elini tuttu. Sonra masanın diğer ucuna uzanıp Anna'nın elini de tuttu ve onu sımsıkı sıktı. Anna da onun elini sıktı. Anna kazanmak istiyordu bunu sadece kazanan ekibin içinde olmak için değil aynı zamanda kaba sözleri ve pis bakışlarından ötürü Sharon'u yenmenin çok eğlenceli olacağını düşündüğü için istiyordu.

"Şimdiye kadar her iki grupta tüm sorulara doğru cevap vermiş. Bir de kesirlere bakmam lazım," dedi onlara Bay Kane. "Böylece...Lauren, sen Sharon'un ve sen de Maria, Theresa'nın grubunun kâğıtlarını kontrol et. Ben doğru cevapları yüksek sesle okuyacağım. Hazır mısınız?"

Maria ve Lauren karşılıklı oturdular, ikisi de kendilerine verilen sorumluluğun farkındaydılar. İkisi de aynı anda, "Ha-zırız," dediler.

Ve Bay Kane cevapları yüksek sesle okumaya başladıkça, her sorunun yanına, "doğru" cevaplar için büyük *D* harfi koydular. Anna, her *D* ile derin bir iç çeken, ama bir sonraki işaretin ne olacağından korkup sorunun yanına X koyan Maria'yı daha da yakından izlemek için öne doğru eğildi.

Sharon kendi grubuna, "Bizimkilerin doğru olduğunu biliyorum," dedi. "Onların hepsini ben cevapladım."

Theresa, Carrie ve Matt, Anna'ya gergin bir şekilde bakınca, Anna dudaklarını ısırdı. Cevaplarının doğru olduğundan oldukça emindi, ama bunu hemen söylemek istemedi. Bu kulağa oldukça kibirli gelecekti. Artı, her zaman bir soruyu yapmama olasılığı vardı, özellikle de soruları çabuk çabuk cevaplamaya çalışırken birini atlamış olabilirdi.

Ama Bay Kane son cevabı okuduğunda, Anna kağıdının *D* den başka hiçbir şeyle dolu olmadığına artık iyice emin oldu.

Bay Kane, "Toplam nedir, bayanlar?" diye sordu.

"Bunların hepsi doğru," dedi Maria. Bunun üzerine Matt Dana beş parmağını açarak Anna'ya uzattı ve onunla el çakıştılar.

Bay Kane, "Seninkiler nasıl, Lauren?" diye sordu.

"Burada bir yanlış var," dedi Lauren.

Carrie ve Theresa çığlık attılar.

Sharon, "Yanlış olan cevabı bana gösterin!" dedi.

Lauren, ona problemdeki soruyu göstererek, "Bir nokta beşle bir nokta üçün toplamı beş nokta altı eder," dedi.

"*Bir nokta üç mü?*" dedi Sharon. "*Bir nokta sekiz dendiğini sanmıştım.* Bay Kane bu hiç adil değil. "Onu yanlış yapamam yalnızca yanlış okumuşum."

Bay Kane ona, "Güzel. O halde bir sonraki sefere daha dikkatli olursun," dedi. "Ama şimdi sizlere kazananları takdim edip ödüllerini vermek istiyorum." Adam Anna'nın masasına gidip, ona, Matt, Carrie ve Theresa'-

ya yerel bir dondurmacı olan Ed'in Yerinde bedava dondurma ya da milk shake yeme kuponu verdi.

"Bu çok hoş," dedi Matt.

"Herkes bunu kazanmak için çok çalıştı," dedi Carrie gruba. "Özelliklede sen Anna," diye sözlerine ekledi.

"Evet," dedi Theresa onun fikrine katılarak, masanın karşısına doğru sırıttı. "Bir sonraki yarışmada bizim grupta olacak mısın?"

"Elbette," dedi Anna. Acaba ondan hayır cevabını duymayı hiç beklemişler miydi? Belki de onun hiç arkadaşının olmadığını fark etmemişlerdi. Ve belki de bu yarışmanın kazanılmasına katkıda bulunmakla, eline onlarla arkadaş olabilmek için iyi bir fırsat geçmişti.

Carrie ve Theresa geçekten çok hoş duruyorlardı, ve Anna'yı tekrar onlarla aynı grupta yarışmaya *davet etmişlerdi.* Belki de bugün yeni okulunda artık Anna'nın en sonunda birkaç arkadaşı olacaktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ya da belki de değil.

Anna yakınlardan gelen tanıdık sesleri duyduğunda üzerine ceketini giyiyordu.

Carrie ona "bir şeker külahında kara böğürtlenli çikolatalı dondurmadan ne daha güzeldir, biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır neymiş?" diye Theresa cevapladı.

"Şeker külahında, kara böğürtlenli ve çikolatalı *Bedava* dondurma," dedi Carrie ve kızların ikisi birlikte buna kıkırdadılar. Sadece bir kaç dolap kalmışken, Anna kalabalığın içinde gizli bakışları görebiliyordu.

Theresa, "Yarışmayı aldığımız için çok mutluyum," dedi Carrie'ye.

Carrie, "Evet biliyorum," diye cevapladı. Müthişti.

Lauren, Sharon'a bir soruyu yanlış yaptığını söylediğinde, yüzünün aldığı hali gördün mü?"

"Aman Tanrım," dedi Theresa. "Yüzü o kadar kızardı ki, etrafa ateş saçacağını sandım."

"Ya da Lauren'ın kollarını cevap kâğıtlarını almak için parçalayacağını sandım," dedi Carrie. "Biliyorsun, son bir ayda yapılan bütün yarışmalar arasından Sharon yalnızca bunu kaybetti."

Vay diye düşündü Anna. *Demek sosyal dersi boyunca bana bunun için öldürecek gibi bakmış.* Ve tekrar, Sharon'dan ölümcül bakışlar almak hiç de yeni bir şey değil. Anna bu okula başladığı ilk günden beri ondan öyle bakışlar alıyordu.

İlk bakış, İngilizce dersinde *çıngırak sesini* doğru heceleyip yazdıktan sonra çalışkan arı biblosunu kazandığında gelmişti. Sharon sıra ona geldiğinde *n* harfini eksik söylemişti.

İkinci ölümcül bakışını ona yine aynı gün içinde, Bay Kane'in tahtaya yazdığı mantık sorusunu Anna doğru cevaplayınca yapmıştı. O zamandan beri o bakışları sıklaşmaya başlamış dün üç, bugün dört ve o daha doğru cevap vermeye devam ettikçe bu bakışların yarın beşincisini almayı umuyordu.

Bu nedenle ondan ölümcül bakışlar almak Anna için yeni değildi. Ama Carrie ve Theresa aralarında sanki yeni bir şey gibi konuşuyorlardı. Ve matematik yarışması iyi ki olmuştu. Onun sayesinde Anna onlarla arkadaş olabilmek için kolay bir adım atmıştı.

Tüm yapacağı okuldan çıkıp Ed'in Yerinin nerede olduğunu sormaktı. Bu tamamen onun en doğal hakkıy-

dı elinde bedava dondurma yemesi için kupon vardı. Ona doğru adresi tarif ettiklerinde Anna da onlara dondurma yemeye gelip gelmeyeceklerini soracaktı.

Bu mükemmel bir plandı ve Anna bunu harekete geçirmeye hazırdı. Yalnızca kitaplarını bir an önce toplamaya ihtiyacı vardı. Carrie'nin sesini duyduğunda, sosyal ödevini defterine koymak üzereydi.

"Hey Resa *Bugün* Ed'in yerine gitmeyi ister misin?" Anna dolabının yan tarafından onları gözetledi ve sinirli bir şekilde onları izledi. Eğer oraya bugün gidecek olurlarsa her şey onun için daha kolay olacaktı.

Theresa omuz silkti. "Bilmiyorum. Sen bugün dondurma yeme modunda mısın?"

"Şaka mı yapıyorsun? Ben *her zaman* dondurma yeme modundayım," dedi Carrie.

"Oh evet, unutmuşum," dedi Theresa ona gülerek. "Evet, elbette, neden olmasın?" Dolabının kapısını hızla çarptı, sırt çantasını omzuna alıp, Carrie'nin hazır olmasını bekledi.

Anna derin bir nefes aldı. Bir dakika sonra yanından geçerlerken onlara Ed'in yerini soracak ve sonrada peşlerine takılıp oraya onlarla birlikte gidecekti.

"Hey," dedi Carrie dolabını kaparken, "Belki de Matt ve Anna'ya bizimle gelmek isteyip istemediklerini sormalıyız–belki galibiyetimizi onlarla birlikte kutlarız."

Anna'nın kalbi heyecandan yerinden fırlamak üzereydi. Çünkü onların böyle konuştuklarını duymuştu.

"Evet bu çok hoş olur," dedi Theresa, onunla aynı fikirde olarak. "Hadi gidip onlara soralım."

Onlara sormak mı? Diye düşündü Anna. Belki en

sonunda şansı dönüyordu.

"Hey, Theresa! Carrie! Durun!" diye bağırdı Sharon Ross onlara arkalarından. Anna'nın buna canı sıkıldı. Sharon'un sesinin herkesten daha iyi çıkması ne kadar acayipti.

Anna onu görebilmek için koridorun sonunda doğru çabucak göz attı.

"Acele et, Kimberly!" Sharon ona omzundan bakarak seslendi. "Otobüsü kaçıracağız." Kimberly Price neredeyse boyundan büyük çantasıyla Sharon'un peşine takıldı.

Oh evet şansım artık dönüyor diye düşündü Anna. *Ama kötü şekilde.*

O ve Kimberly, Theresa ve Carrie'nin yanına gider gitmez, "tamam, hadi gidelim," dediler.

"Sharon'da Make it Real'ın DVD'si var," dedi Kimberly heyecanlı bir şekilde. "Ve biz sonunu ikinci kez izleyeceğiz."

"Evet bu kulağa çok hoş geliyor ama..." Carrie'nin sesi titreyerek, Theresa'ya sert bir şekilde baktı.

"Biz Ed'in yerine gidiyorduk," dedi Theresa onun cümlesini tamamlayarak.

"Ed'mi?" Sharon onları bir parça hor görerek sordu. Carrie başını yere eğdi ama Theresa hâlâ Sharon'un gözlerinin içine bakıyordu.

"Evet Anna'yla Matt'i gördünüz mü?"diye sordu. "Onları da birlikte gitmek için davet edeceğiz biliyorsunuz, yarışmada aynı gruptaydık."

"Nasıl unutabilirim?" dedi Sharon homurdanarak. "Ama bu konuda *ciddi olamazsınız."*

"Neden olmayalım?" diye sordu Theresa.

"Dalga mı geçiyorsunuz?" dedi Sharon. "Anna Lee tamamen başarısız biri. O çok sessiz.Ve sıkıcı. İngilizce dersinde yere nasıl kapaklandığını görmediniz mi? O çok sakar. Muhtemelen elindeki dondurmayı da üzerinize döker."

Sakar mı?! Anna dolabının kapısını kapatıp onların yanına rüzgâr gibi gidecekti. Carrie konuşmaya başladı.

"*Sharon,"* dedi Carrie.

Anna dondu. Carrie sanki onu savunmaya geçmişti. Eğer böyle yapıyorsa, Anna ilk arkadaşını kazandığından emindi. *Hadi Carrie dedi içinden ona. Sharon'a yanınızdan hemen defolup gitmesini söyle.*

"Ne?" diye Sharon bağırdı. "Onu görmediniz mi?"

Anna dolabının arkasından gizlice Carrie'ye baktığında onun omuz silkip başını yere eğdiğini gördü. Şükürler olsun, şimdi de Theresa onu kurtarıcısı olmuştu.

"Hadi Sharon o kadar da kötü değil," dedi. "Hatta o Anna'nın yüzünden olmadı. Matt'ın yüzünden oldu."

Evet, diye düşündü Anna. *Sen git, Theresa.*

"Hiç de öyle olmadı," dedi Sharon ona karşı çıkarak. Anna, Matt'in önünü kesti. "Kaç kâğıt Bayan Wessex?" diye yüksek sesle viyakladı. "Beş mi? Beşe kadar sayabileceğimden emin değilim-upppppppps!'"

Sharon onun taklidini yaparken, Anna ona bakmak zorunda değildi.

"Bu mükemmeldi!" dedi Theresa.

Anna, Theresa'nın konuşmasını bekledi aslında Theresa'nın onlara ne mükemmel ne de komik olmadığını söylemesini bekliyordu. Bekledi...bekledi...ve bekledi.

Hiçbir şey söylemedi. En sonunda onların olduğu tarafa doğru başını çevirdi ve gördüklerinden şaşkına döndü. Theresa ve Carrie aralarında gülüşüyorlardı. Onların gerçekten gülmedikleri düşünülecek olsa bile yüzlerinden ne kadar mutlu oldukları bariz bir şekilde anlaşılıyordu.

Sharon, "O sizinle matematik dersinde neden aynı masada oturdu?" diye sordu.

Anna da aynı şeyi merak etmeye başlamıştı. Eğer onu gerçekten sevselerdi, Sharon'dan onunla alay etmeye hemen bir son vermesini isteyebilirlerdi değil mi?

"Sanırım, sınıfa onunla birlikte girdiğimiz için," dedi Carrie. O kadar sessiz konuşuyordu ki onu duyması için Anna'nın onlara can kulağıyla dinlemesi gerekiyordu.

Sharon, "Güzel, sanırım aynı hatayı ikinci kez tekrarlamazsın," diye o an kendini tutamayıp kıkırdamaya başlayan Theresa'ya takıldı. Sesleri oldukça yüksek çıkıyordu.

Anna afalladı. Bir insan nasıl olurda bu kadar adi olabilirdi? Üstelik Sharon, Anna'yı hemen hemen hiç tanımıyordu. Ondan neden bu kadar çok nefret ediyordu? *Ve Theresa ile Carrie neden Sharon'un ağzının payını vermiyorlardı?*

Aslında Theresa şimdi konuşmaya başlamıştı. Sesi tıpkı Carrie'nin sesi gibi çok sessiz çıkıyordu, "Onu bir sonraki yarışmada da bizimle olması için grubumuza aldık," dedi.

Anna nefesini tuttu. Hâlâ umut vardı. Hâlâ Theresa ve Carrie'nin onunla arkadaş olacaklarına dair içinde bir

umut vardı.

"Onu *grubunuza mı aldınız?*" diye Sharon dediklerini tekrarladı. "*Neden?*"

Çünkü beni seviyorlar diyeceklerini düşündü Anna. *Hadi ona beni sevdiğinizi söyleyin* dedi içinden.

Ama ses çıkmadı. Sessizlik uzadıkça Anna daha da huzursuz olmaya başladı. Onların onu takımlarına aldıklarını söylemeleri neden bu kadar zordu? Ya da onun düşündüğü kadar kötü olmadığını söylemek? Ya da belki de–belki yalnızca– çok şirin bir kız olduğunu söyleyemezler miydi?

"Bilmiyorum," dedi Theresa en sonunda. "Onu belki de zeki olduğu için takıma aldık."

"Sen onun *zeki mi* olduğunu sanıyorsun?" diye Sharon homurdandı.

"Evet," dedi Carrie. "Bay Kane ona ne zaman bir şey sorsa o hepsini doğru cevaplıyor. Hatta en zor soruları bile."

Hepsi bu kadar mıydı? Anna omuzlarını öne doğru düşürdü. Karnından yumruk yediğini sandı. İki dakika önce, kendine arkadaş bulduğunu düşünürken, artık onların gerçek niyetlerini anlamıştı. Onlar onu yalnızca yarışmayı kazanmak için takımlarına almak istemişlerdi.

"Her neyse," dedi Sharon. "O hâlâ başarısız biri. Ve her neyse eğer otobüse binmek istiyorsak buradan hemen gitmemiz gerek."

"Ama Ed'e gitmiyor muyuz?" diye sordu Theresa.

"Oraya şu filmi izledikten sonra da gidebiliriz," dedi Sharon. "Eğer otobüse giderken Matt'i görürsek onu davet edebilirsiniz. O çok şirin biri. Ama Anna'yı unutun.

Ed'in yerinde matematik yarışması yapılmayacak." Theresa ve Carrie–ve elbette, Kimberly–kıkırdaştılar.

"Tamam. Hadi gidelim," dedi Theresa.

Dört kız onun yanından geçmek üzereyken, Anna onlara görünmemeye çalıştı. Yalnızca dolabının içine başını sakladı. Eğer dolabın içine sığsaydı, girip üzerine kapısını kapatacaktı.

Ve neden olmasın? Onu nasılsa özleyecek kimse yoktu.

Anna sisli havada evine yürüyerek giderken, içinden sabah annesinin eline tutuşturduğu şemsiyeyi keşke yanıma alsaydım diye düşünüyordu. Bu gri günler ne zaman bir son bulacak? Anna ve ailesi buraya geldiklerinden beri hava sürekli yağmurlu ve soğuktu. California'da, bütün çiçekler açmışken ilkbahar New Hampshire'a neredeyse en az bir ay sonra gelecek gibiydi.

Bu arada Anna eve vardı. Kısa siyah saçları başına ağır bir şekilde yapışmış, saçlarından ensesi ve omuzlarına su damlıyordu. Ahşap kapıyı ardına kadar açtı ve kapıdan içeri girdi. Ceketini duvardaki askıya astı ve ayağından ayakkabılarını çıkarttı.

"Okul nasıldı balım?" diye annesi ona mutfaktan seslendi.

Anna ona, onun kendisine son iki gündür verdiği şekilde cevapladı. "Güzel."

"Yeni bir şey öğrendin mi?"

Bir bakalım...sakarım ve başarısızım, demeyi düşündü ama annesinin bundan hoşlanmayacağını bildiği

için bunu demekten vazgeçti. Bayan Lee, Anna'ya pozitif biri olması için ve daha da kötüsü Bluğ çağındaki çocukların bedenlerinde olan değişimlerle ilgili dersler veriyor ve ona "Oğlanlar hakkında kafanın karıştığını hissetmeye başladın mı?" gibisinden tuhaf sorular soruyordu.

Hayır. Kalsın. Teşekkürler. Diye düşündü Anna içinden. Annesinin sorularına çabuk çabuk cevap vermek onun için daha kolaydı.

"Immmm," dedi Anna, mutfağa doğru giderken. Mutlaka ona o gün yeni öğrendiği bir şeyi söylemesi gerekiyordu. Annesi hayır denmesini cevap olarak kabul etmiyordu. Her gün Anna ve abisi Kim'e o gün ne öğrendiklerini soruyordu.

"Biliyorum," dedi Anna en sonunda. "Bir buçuk artı bir nokta üç, beş nokta altı eder."

"Çok güzel," dedi annesi. "Ama sen bunu daha önceden bilmiyor muydun?"

"Gerçekten bildiğimi söyleyemem, bunu daha önce de böyle hesaplamıştım," dedi Anna. "Ama şimdi onu hafızama yerleştirdim. İşte bugün öğrendiğim şey buydu."

Annesi sebze dilimlemeyi bırakıp, Anna'ya baktı. "Sanırım bence de öyle," dedi bir süre sonra onunla aynı fikirde olduğunu söyleyerek. Sonra eline bir patates alıp onu soymaya başladı. Annesi patatesin kabuklarını soyarken, kabuklar bir bir eviyenin içine düşüyordu.

"Kim nerede?" diye sordu Anna.

"Arkadaşları ile beraber beyzbol oynamaya gitti," dedi Bayan Lee ona bakmadan. *Arkadaşlarıyla mı diye*

düşündü Anna. Yani Kim'in bile daha şimdiden arkadaşları mı olmuştu? Yani beyzbol oynayacak kadar çok ?

"Büyükannem nerede?" diye sordu Anna.

"Yaşlı arkadaşları ile birlikte gönüllü çorba pişirmeye gitti," dedi Bayan Lee.

Anna başını salladı. Büyükannesinin bile birlikte bir yerlere gidebileceği *arkadaşları olmuştu.* Görünüşe kalırsa ailenin içinde arkadaş edinme konusunda tek başarısız kişi Anna'nın kendisiydi. Oturdu ve annesinin bir başka patatesi daha soymasını izledi. "İyi misin, Anna?" *Uh-oh.* Kadının kaşları endişeyle çatıldı. "Bir şeyler atıştırmak ister misin? Elma? Havuç dilimleyim mi?"

"Hayır teşekkürler," dedi Anna. "Gerçekten aç değilim. Sanırım hemen ev ödevimi yapmaya başlasam iyi olacak." Annesinin hazırladığı salatanın üzerinden çilek domates ve halka halinde dilimlenmiş havuçlardan ağzına atarak, annesi ona oğlanlar ve vücudundaki ergenlik değişimleri hakkında soru sormaya başlamadan mutfaktan çıktı.

Fiyuv diye düşündü Anna içinden, merdivenlerden yukarı çıkarken. *Bu yakın olandı.* Yukarı çıkarken merdivenlerin tırabzanlarına bir elini koyup, elini onun üzerinden kaydırarak yukarı çıktı. Tırabzanlar, merdivenlerin duvar kısmına kalın parça halinde monte edilmişti, üzerindeki beyaz boyaları dökülüyordu.

Eski evindeki, maun ağacından yapılmış sağlam tırabzanlar merdivenlerin her iki yanına konmuştu ve merdivenlerin en altında dışa doğru kıvrılıyordu. Anna onların üstünden aşağı kaymayı çok seviyordu. Bir yıl öncesine kadar onlardan kaymayı Kim de çok seviyordu.

Şimdi tam on beş yaşındaydı ve artık böyle şeyleri yapamayacak kadar kendisini büyük görüyordu. California'daki evlerinin tırabzanları Anna'nın sevdiği diğer her şeyle birlikteydi.

Anna holün sonundaki odasına girdi. Tamamen üst katın yerlerini kaplayan soluk mavi halı ayağına yumuşacık değse de o yine de eski evindeki ahşap parkeleri daha çok seviyordu.

Kim'in odasının önünden geçerken, abisinin odasının kapısına TEHLİKELİ BÖLGE: İÇERİ GİRİLMEZ levhasını astığını görünce onun bunu yapmak için vakti varmış demek diye düşündü. Dün gece onun posterlerini ve eşyalarını duvara asarken sesini duymuştu. Abisi yerleşirken sorunu yokmuş gibi davranıyordu. Muhtemelen odasının yerlerinde bir miktar kirli çamaşırları vardı, bu da yeni odasının, California' daki eski odası gibi görünecek olması demekti. Oysaki Anna'nın odası hâlâ sadeydi.

Odasının beyaz duvarları onu sıkıyordu. Duvarların rengi çok steril haliyle, kişilikten yoksun görünüyordu. Daha kitaplarını kutudan çıkartmaya ya da posterlerini asmaya zamanı olmadığı için bile, odayı kendi *odası* gibi henüz benimseyememişti. Sanki orası başkasının odasıydı. Oda şimdi bir kez daha ona oraya ait olmadığı hissini veriyordu.

Eğer yalnızca Doncaster'da kalabilseydi en azından bu dönemi oradaki okulda bitirseydi. Bütün arkadaşlarından ayrılmak zaten onun için yeterince kötü olmuştu, ama tam dönem ortasında taşınmaları en kötüsüydü.

Arkadaşlarından birinin yanında kalmak için aile-

sinden izin istemişti–en azından dönem sonuna kadar–ama ailesi ona izin vermedi. Ona sadece ailelerinin yanında kalacağını söylediler, tüm dedikleri buydu. Ve konu kapanmıştı.

Kim de taşınmalarından memnun olmamıştı ama bu onu üzmemişti. O şanslıydı. Yan kapıdaki oğlan Dylan McPhetres onunla aynı yaştaydı ve ikisi çabucak birbirine kaynaştılar. Ve şimdi Kim'in daha çok arkadaşı vardı. Son zamanlardaki değişimlerle Kim gerçekten iyi baş etmiş gibiydi. Anna'dan çok daha iyi.

Anna, yalnızca on gün içinde, popüler bir kız olmaktan çıkıp bir anda arkadaşsız biri oluvermesi gerçeğini düşünmekten kendini alamıyordu. Büyüdüğü evden ayrılmaya zorlanmış ve şimdi kendisini yalnızca bir misafir olarak gördüğü bir yere taşınmıştı. Tüm kestirme yollarını, nerede en iyi pizzanın yapıldığını bildiği bir kenti arkasında bırakıp, daha dondurmacının nerede olduğunu bile bilmediği buraya, bu mekâna gelmişti.

Beşinci sınıftakilerin küçük sınıftakilere hakim olduğu okulundan ayrılıp, buradaki okula gelerek tekrar başa dönmüş ve merdivenlerin en altından yukarı doğru çıkmak zorunda kalmıştı. Fakat işin en zor kısmı hiç arkadaşının olmayışıydı. Koca bir gün boyunca konuşacağı ya da okuldan çıktıktan sonra bir yerlere gidebileceği hiç kimsesi yoktu.

Arkadaşlar: Caitlin ve Leah gibi.

Anna masasına gidip, onun üstünde duran orta büyüklükteki kutuyu açtı. İçinden eski bir günlüğü, katlayarak koyduğu birkaç hayvan posterini ve en sonunda küçük ahşap mücevher kutusunu çıkarttı.

Kutunun içi kırmızı kadife ile kaplıydı ve çok sayıda gözü vardı ama Anna'nın en favori gözü, kutunun içindeki gizli saklama alanıydı. Üst raf yukarı doğru çekilerek Anna'nın en değerli mücevherlerini sakladığı gizli çökük bölme ortaya çıkıyordu tıpkı Caithlin ve Leah'nın ona ayrılırken verdikleri hediye kolye gibi şeyleri orada saklıyordu.

Üç kız daha gençken–birbirleriyle altı yaşından beri tanışıyorlardı–melekleri gerçekten çok seviyorlardı. Oda duvarlarına melek posterleri asıyor, defterlerinin üzerinde melek etiketleri yapıştırıyor ve melekli tişörtler giyiyorlardı. Onlar melek şekillerinden üçüncü sınıfa giderken vazgeçmiş olsalar da Anna taşınırken, tüm biriktirdikleri parayı, ona melek kolyesi almak için harcamışlardı.

Anna pırıltılı gümüş zinciri elinde tuttu ve başparmağını soğuk metal halkaların üzerinde gezdirdi. Sonra yatağına atlayarak, boynundan kolyeyi çıkartıp, önüne koydu ve kolyeden sarkan beş minik meleğe baktı.

Koruyucu melekler, diye düşündü Anna. Caitlin ve Leah'ın bu kolyeyi ona bir çeşit şans getirmesi için hediye ettiklerini biliyordu. Ama maalesef henüz ona şans getirmemişti her nedense durumunu düzeltmemişti. Ama Sharon, Kimberly, Theresa ve Carrie'nin kendisi ile dalga geçtiklerini duyduktan sonra, artık bunun kendisine hiç şans getirmeyeceğini düşünüyordu.

Ve neden olmasın?

Anna kolyeye kaşlarını çatarak baktı. "Başarısız olduğum için," dedi, ilk meleğe işaret parmağı ile dokundu. "Ve sakar olduğum için," dedi, ikinci meleğe doku-

narak. "Sıkıcı ve çok sessiz olduğum için," diye devam etti üç ve dördüncü meleklere dokunarak. "Ve işte bu nedenle hiç arkadaşım olmadığı için." *Arkadaş* deyince Anna en sert şekilde beşinci meleğe dokundu.

"Hey! şuna bir bak!" diye yabancı bir sesin ona seslendiğini duydu. Minik şekil hafifçe geriye doğru yuvarlanıp sonra dik pozisyonda durunca, Anna ona ağzı açık bakakaldı. Ve bu olurken, muskanın rengi, sanki bir su dalgası çarpıp onun metal kısmını yıkamış gibi değişip tamamen renkli oldu. Üstelik melek neredeyse olduğundan iki kat daha büyümüştü; melek şimdi yaklaşık beş santim boyunda olmuştu!

"Şişşş," dedi melek ona incecik bir sesle. "Bu ne hal! Burada yapmam gereken çok şey olduğunu görüyorum."

Küçük melek başını hızla sallayıp, sudan çıkmış balık gibi ona bakınca Anna'nın ağzı şaşkınlıktan açıldı. Ufacık parlak bir ışık halkası hızlı hızlı ileri geri gidip geldi, en sonunda eğri pozisyona geçti. "Vay!" dedi melek." Karşıdan karşıya geçmek her zaman başımı döndürür. Bana buna alışırsın diyorlar, ama bilmiyorum. Hey yiyecek bir şeylerin var mı?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

h hayır," dedi Anna fısıldayarak. "Onu kaybettim. *Tüm bu yalnızlıkla geçen zaman beni delirtti."*

Melek, eğri ışık halkasını diğer tarafa çevirerek başını kaldırdı. Melek, beyaz gömleği ve plili ekose eteğinin üzerini silkeleyerek, "Çılgın, şımarık," dedi. "Eğer sen çılgınsan, ben de Jiminy Cricket'im. Son kontrol ettiğimde bacaklarım uzun ve yeşil değildi."

Anna gözlerini kırpıştırmaya başladı. Küçük... *melek*–ya da o her kimse kolyeden tamamen çıkıp serbest kalmış, şu anda Anna'nın yatağında, özel bir okul formasına benzer giysisiyle oturuyordu. Hatta kocaman siyah dövüş çizmelerinin içinden görünmeseler bile, ayaklarında diz boyu çorapları bile vardı.

Dövüş çizmeleri mi? Anna gözlerini kıstı. "Bu nasıl

bir rüya?" diye mırıldandı.

Meleğin düz kızıl saçının çoğunu içine alan ve kaşlarına kadar uzanan koyu mavi örgü bir şapka taktığını fark edip, "Melekler kocaman dövüş çizmeleri giymezler...ve başlarına," diye ekledi.

"Kim demiş?" diye cevapladı melek. Anna yerinden sıçradı. Eğer bu görüntü onun hayalinin bir ürünü ise, o halde neden sürekli onunla konuşuyor?

"Uhhh," Anna inledi.O ana kadar ona ağzı açık bakmaktan başka bir şey yapamamıştı. Elini alnına götürdü ama ateşi yoktu. "Belki bu öğlen yeterince yemek yemedim," dedi yüksek sesle. "Ya da belki de"

Melek dilini şaklattı. "*Mer-ha-ba?"* dedi. "Ben hâlâ odandayım. Ve ben *ger-çe-ğim*."

"Gerçek olamazsın," dedi Anna ona başını sallayarak. "Bu imkânsız."

"Evet, her neyse. İmkânlı, imkânsız ama işte buradayım. Kendini sık. Sonra da *beni."*

Anna uzandı ve meleğin incecik kolunu başparmağı ve işaret parmağı arasında tutup, sıktı.

"Oh! O kadar sert sıkma, Gargantua! Benim tam yüz mislimsin. Bana karşı biraz nazik olsana!"

"Ama benden seni sıkmamı istemiştin," dedi Anna.

"Evet *beni sık.* Ama boğup, canımı çıkaracak kadar değil!"

Anna gözünü açtı kapattı."*Üz-gü-nüm."*

Melek bir elini salladı."Ov, bunu unut," dedi."Hey benim? nerede?" Ansızın, melek daireler halinde dönüp, yatağın her tarafına bakındı.

"Ne oldu?" diye sordu Anna. Melek ona hiç cevap

vermedi. Yalnızca başını sallayıp, kolyeye doğru yürüdü.

"Ah. Bu olduğunda nefret ediyorum."

Anna, meleğin yere uzanıp, kolyeye takılı ucunda top olan küçük gümüş sopayı tutuşunu izledi. Zincirin her iki tarafında da ayaklarını koyup onu tüm gücüyle kendine doğru çekti.

"Uhh!" dedi melek, onu kendine doğru çekerken.

İlk bakışta, melek kaybedeceği bir savaşı veriyor gibi duruyordu. Ama dördünce denemesinde, asası gevşedi. Melek onun ters tarafındaki kümenin üstüne tepe üstü düştü.

Anna ona, "İyi misin?" diye sordu.

"Oooof. Sanırım iyiyim. Bu alt yastıklar yumuşak düşmemi sağlıyor geçen sefer pizzanın üzerine düşmemden daha iyi, asamı orada bıraktım.

"İvvvvv," Anna ona acıdı.

"Evet. Hiç güzel değildi. Ama buraya seninle pizza hakkında konuşmak için gelmedim. Seninle...hakkında konuşmak için buradayım." Melek burnunu oynattı.

"Ne var?" Anna kaşlarını çattı.

Melek, "Oh, bir şey yok," diye ona cevap verdi. "Bu yalnızca... güzel... Buraya beni teknik olarak...durumuna getiren... arkadaşlar hakkında konuşmaya geldim. "

Anna yatağından kaydı ve yere diz üstü çöküp, melekle göz göze geldi. "Ne *diyorsun?"*

Küçük peri başını salladı ve gözlerini oynattı. "Tamam, işte şimdi söylüyorum. Buraya beni teknik olarak? durumuna yani *dostluk meleği* haline getiren,arkadaşlar sayesinde geldim. "Melek son üç kelimeyi homurda-

narak söyledi.

Anna *"Dostluk meleği mi?"* diye tekrarladı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Dalga geçiyor olmalısın. Çünkü bu, hayatımda duyduğum en bayat söz. Senin işin ne? İnsanların etrafında uçup onlara sihirli tozdan döküp, onları mutlu etmek mi?"

"Sihirli toz amatörler içindir!" dedi melek.

"Vav üzgünüm," dedi Anna. "Dostluk meleklerinin bu kadar *hassas olduklarının* farkına varmamıştım," diye ekledi sırıtarak.

"Tamam, tamam," dedi melek. Ellerini kalçasına koydu ve ayağına hafifçe vurdu. "Şimdi sözünü bitirdin mi?"

"Evet, sanırım," dedi Anna. "Yani seni üzmek istemiyorum. Asanı sallayıp beni arkadaşın yapabilirsin." Kız yeniden kıkırdadı ama melek ona ters ters baktı.

"Uh-oh," dedi melek ayağını yere vurarak. "İyi vuruş. Bir kez daha vurmamı ister misin?"

"Ummmm," dedi Anna mırıldanarak, bunun üzerinde düşünüyormuş gibi yaptı. "Sanırım hayır. İşte bu."

"İyi. O halde işimize geri dönelim."

"Bizim işimiz mi vardı?" diye sordu Anna. "Ne tarz bir işti bu, dostluk meleği?"

"Beni öyle çağırmaya hemen bir son verir misin?!" dedi melek ayağını yere vurarak.

Anna güldü. Küçük peri gerçek olmayabilirdi–oysa onun gerçek olduğuna her geçen dakika giderek daha çok inanıyordu–ama Anna hâlâ... onun oldukça eğlenceli olduğunu da kabul etmek zorundaydı.

"Pekala," dedi Anna. "Sana nasıl hitap etmeliyim?

Yani bir adın var mı? Yani bundan başka...güzel, bilirsin işte."

"Oh, evet. Üzgünüm. Kendimi sana hiç tanıtmadım, de-ğil mi?Ben Zadie'yim. Ben Zadie."

"Evet, sanırım öyle," dedi Zadie. " 'Dostluk meleğinin' sonuna bu adı eklersen."

Anna tekrar güldü." Güzel. Sen hiç endişelenme. Yapma-yacağım. Ama, um...bu dostluk şeyleri de nedir? Bu senin işin mi ya da ne? Etrafta dolanıp, herkesi birbiriyle arkadaş mı yapmak demek?"

Zadie derin bir soluk verdi. "*Ha-yır.* Aslında bu benim ilk dostluk görevim. Dünyanıza bundan önce, rüya devriyesi olarak gelmiştim bilirsin, insanlar uyurken onlara fikir aşı-lıyordum. Ve bunu, o kadına yazdığı kitabı tamamlamasına yardımcı olmadan önce yapmıştım. Evlat o çok zor bir gö-revdi.Yazarlar işi çok ağırdan alıyorlar."

"İsa," dedi Anna." Bu kulağa çok hoş geliyor özellikle de rüya devriyesi olmak. Annem uyurken onun da aklına bir takım şeyleri koymayı isterdim. Belki bana daha çok izin vermesini isterdim belki bana CD çalar almasını. Ondan sonra erkek kardeşimin MP3 çalarını benim de kullanmama izin vermesini ve daha başka bir takım şeyler–"

Onun istekleri için melek "Bunlar dünyalık şeyler Anna!" dedi onun ağzını tutarak.

"Huh? Oh," dedi Anna, tekrar meleğe doğru dönerek. "Sanırım kendimden geçiyorum. Ama bekle hâlâ anlamadım. Neden buradasın?"

"*Mer-ha-ba?"* dedi Zadie. Şunu anla. Ben dostluk

meleğiyim, doğru mu?"

"Evet."

"*Kolyenden* çıktım, doğru mu?"

"Uh,huh," dedi Anna onunla aynı fikirde olarak.

Zadie başını kaldırdı. "Tamam. Bu odada arkadaşı *olmayan* herkes elini kaldırsın," dedi melek sanki odadaki kalabalık bir gruba hitap ediyormuş gibi.

"Hey!" Anna itiraz etti. "Benim arkadaşlarım var!"

"*Bu bölgede mi?"* diye sordu Zadie.

"Güzel, hayır..." dedi Anna. "Ama bununla *ne yapmayı* düşünüyorsun? İnsanların kafalarına vurup, onlara beni şirin mi göstereceksin?"

"Sen zaten *şirinsin*," dedi Zadie.

"Evet, doğru. Bu nedenle her öğleden sonra odamda oturup mücevher kutumla oynuyorum çok şirin olduğum için, kiminle buluşacağıma bir türlü karar veremiyorum."

Zadie başını salladı. "İşte yine aynı davranış. Arkadaş edinmek istiyorsan böyle düşünmeyi kafandan atman gerekir."

"Yani *kaşımı ters döndürüp, baş aşağı mı çatmam gerektiğini söylüyorsun," d*edi Anna.

"İvvvv, başka çare yok," dedi Zadie, gülerek. "Çünkü o zaman dudaklarının üstündeki o küçük gamze çenende olacak, bu da sadece anormal gözükecek."

Ona rağmen Anna gülmek zorundaydı. "Evet sanırım öyle yapmam gerekir," dedi onun dediklerine razı gelerek. "Ama sonra ne yapmam gerekecek."

"Anna?" diye annesi seslendi. "İyi misin? İçerde kiminle konuşuyorsun?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Çabuk saklan!" dedi Anna.

Hızlı bir sıçramayla, Zadie Anna'nın başına girdi. Önce kafasında, nereye gideceğini bulmak için bir kaç daire çizerek koştuktan sonra en sonunda başının arkasındaki bir saç telinden aşağı kaydı. "Ayyy!" diye Anna bağırdı.

Annesi kapının ağzından ona "Ne dedin Anna?" diye sordu.

"Hiçbir şey demedim," dedi Anna. "Yani içeri gelsene...demek istedim."

Annesi odasına girdi ve etrafa göz attı. Bayan Lee, "Biriyle mi konuşuyordun?" diye sordu.

"Hayır? Neden sordun? Kimle konuşabilirim ki?" dedi Anna.

Annesi ona yan yan baktı. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Evet. İyiyim. Mükemmel. Neden sordun?" dedi Anna. Hızlı hızlı konuştuğunun farkındaydı ama konuşmasını bir türlü yavaşlatamıyordu.

"Anna," dedi Bayan Lee. "Burada neler oluyor? Odandan gelen bazı sesler duyduğuma eminim."

"*Ohhhh, sesler,*" Anna zamana karşı yarışarak annesinin dediklerini tekrarladı. "Evet. Onları ben çıkartıyordum. Bir şiiri yüksek sesle okuyup ezberlemeye çalışıyordum. İngilizce dersi için. Yarına kadar ezberlemem lazım." Bu annesini biraz sakinleştirmişe benziyordu. Kadının bakışları endişeli olmaktan çıkıp şimdi şüpheli bir hale dönmüştü.

"Bu kulağa ilginç geliyor," dedi Bayan Lee. "Hangi şiirdi?"

"Ha?"

"Çalıştığın şiirin *adı* neydi?"

"Oh, o" İşte o an, Anna Zadie'nin ensesinde çok hızlı iki adım atıp sonunda ensesindeki kısa saç tellerine sımsıkı asılınca onun dengesini kaybetmiş olduğunu düşündü. "Ay! Oradan hemen çık!"

"Anna?" dedi Bayan Lee. Kadının ciddi şekilde endişeli yüz ifadesi tekrar yerini almıştı.

"Oh, hayır, ben işte öyle demek istemiştim," diye Anna kekeledi. "Bu şiirin adı. 'Ay! Oradan hemen çık!' "

Bayan Lee kollarını göğsünün üzerine kavuşturarak, "Şiirin adı 'Ay! Oradan hemen çık!' " mı diye sordu.

"Evet," dedi Anna. Boğazını temizledi. "Şiir, 'Ay! Oradan hemen çık!...Saçımı dağıtıyorsun. Ay! Oradan

hemen çık!...sen...bir daha asla oraya dönmemelisin,'" diye devam ediyor. Gözlerini kısarak ona kuşku ile bakan annesine umut dolu bir şekilde gülümseyerek baktı. "Şiirin konusu bir kedi hakkında. Pireyle konuşan bir kedi," dedi Anna.

"Hey bu harikaydı," dedi Zadie.

"Teşekkürler," dedi Anna. Annesi ona yakından baktı. "Dinlemek için, demeyi kastettim. Benim için... iyi bir deneyim oluyor. Bilirsin işte, dinleyenlere okumak için hazırlanmak."

Bayan Lee sessizce başını sallarken Anna soluğunu tutuyordu. Annesinin şiir konusunu yutup yutmadığını anlayamamıştı.

En sonunda "Güzel," dedi Bayan Lee. "Bu çok tuhaf bir şiir ama öğretmeninin bunu öğrenmeye değer bulup bulmayacağını tahmin etmem zor."

"Doğru," dedi Anna. "Anlayamaz. Bayan Wessex gerçekten iyi bir öğretmen ve sen haklısın. O, benim iyi olmayan şiirleri ezberlememi istemez. 'Ay! Oradan hemen çık!' gerçekten iyi bir şiir. Gerçekten."

Zadie tekrardan Anna'nın saçına asıldı. Ona tıslayarak, "Sana yalnızca iki kelime söyleyeceğim," dedi. "Çeneni kapa, konuştukça batıyorsun."

Anna biraz çekinse de sessiz kalmayı başarabildi.

"Anlıyorum," dedi Anna'nın annesi. Annesi yüzüne bakarken, Anna bir şey olmamış gibi durup, zorla gülümsemeye çalıştı. Annesi durumu nasıl idare edeceğini anlamaya çalışırken, Anna kendisini, annesinin nasıl baş edeceğini bir türlü bilemediği olgun bir meyve gibi hissediyordu. Onu elinden atmalı mı yoksa onunla bir gün

daha mı kalmalıydı?

"Güzel. Ev ödevini yaparken tam ortasında konuya girip seni rahatsız etmek istemem," dedi Bayan Lee. "Artık mola vermeye ihtiyacın olduğunu tüm samimiyetimle söyleyebilirim. Hadi gel alışverişe çıkıyoruz."

"*Alışverişe mi?*" dedi Anna onu tekrarlayarak.

"Evet. Alışverişe. Eve yeni perdeler almam lazım ve sen de onları seçmemde bana yardımcı olacaksın."

"Tamam!" dedi Zadie, Anna'nın ensesinden neşeyle seslenerek." Alışverişi severim. Umarım yiyecek mekânı büyüktür. Gerçekten biraz pizzaya gidebilirim."

"Pizza mı?" dedi Anna.

"Hayır, pizza almayacağız," dedi Bayan Lee. "Akşam yemeğini çoktan hazırladım. Ama belki biraz aperatif alabiliriz zamanımız kalırsa. Şimdi hazırlan ve aşağı in," dedi kadın odasından çıkmak için arkasına dönerek.

"Yehuuu! Çıtır çıtır simitler, ben geliyorum!" dedi Zadie, ama Anna onunla aynı coşkuyu paylaşmıyordu.

"Lütfen. Annemle perde alışverişi?" diye mırıldandı. "Bunun beni neşelendirmesini mi gerekir?"

"Oh, Anna," dedi Bayan Lee, başını odaya doğru yeniden çevirerek. "Saçını düzeltmek için bir şeyler yap. Çok dağınık duruyor."

ALTINCI BÖLÜM

Bayan Lee, elini kırmızı çizgili perde boyunca aşağı doğru kaydırarak, "Oooov, bunlar harika," dedi.

Anna gözlerini oynattı. İçinden öğleden sonra odasında yalnız kalmanın annesiyle alışverişe gitmesi kadar anlamsız olacağını düşünüyordu. Şimdi yanıldığını anlamıştı.

"Çok teşekkürler," dedi kız, ceketinin cebine doğru seslenerek. "Hiçbir şey bundan daha kötü olamazdı. Aferin."

Zadie kızın ceketinin cebinden kafasını çıkarıp, etrafa baktı. "Şaka mı yapıyorsun? Bu daha iyi *yol.* İşte alışverişteyiz!"

Yuppiii, diye düşündü Anna.

Bayan Lee, kırmızı çizgili perdenin üzerinden elini

hâlâ çekmeyerek, "Bunlar mutfağa nasıl giderler?" diye sordu.

Anna omuz silkti. "Bilmiyorum," dedi. "Sanırım, tamam olurlar."

"Yalnızca *tamam mı?"* diye annesi onu sorguladı. "Ben onların, mutfaktaki siyah beyaz fayanslarla çok güzel uyacaklarını düşünüyorum."

"Sanırım onları almalısın," dedi Anna. O gerçekten annesinin ne tür perde alacağını umursamıyordu. O yalnızca oradan bir an önce çıkmayı istiyordu.

"Onları sevdim," dedi Zadie. Sesi bu kez Anna'nın kulağına daha yüksek geliyordu. Anna ansızın bunun nedenini anladı.

Nasıl olduysa, dikkat etmediği bir anda, küçük melek şu an tünemiş bulunduğu omzuna çıkmayı başarmıştı.

"Orada ne yapıyorsun?" diye sordu Anna dişlerini gıcırdatarak.

Zadie işin doğrusunu söyleyip, "Etrafa bakıyorum," dedi.

"Sen *aklını mı kaçırdın?* Herkesin seni görmesini mi istiyorsun?"

"Oh, buna kafanı takma," dedi Zadie elini sallayarak. "Beni yalnızca sen görebilirsin. Senden başka kimse beni göremez."

"Sen ne?"

Zadie, "Görünmezim," diye tekrarladı.

Anna başını salladı. "Eğer kimse seni göremiyorsa, o halde neden annem gelince enseme saklanıp saçımı çektin?"

"Bilmiyorum." Zadie omuz silkti. "Bana saklan deyince 'sanırım' bunu unutmuş olmalıyım."

"Unuttun mu?" Anna bağırdı.

Bayan Lee elini doladı. "Ne dedin, Anna?"

"Hı?Oh, ım..."

"Ateş bastığını söyle," diye Zadie ona yardım etti. "Ona sana ateş bastığını söyle."

"Im, sana ateş bastı," dedi. Anna. "Yani bana *ateş bastı.*"

Bayan Lee tekrar gözlerini kıstı. Bu onun artık düzenli yüz ifadesi olmaya başlıyordu.

"İyi," dedi, Zadie. "Ona şimdi bir şeyler içmek istediğini söyle."

"Senin yani *benim* bir şeyler içmem gerekiyor," dedi Anna.

Annesi derin bir iç çekip elinin tersini Anna'nın alnına götürdü. "Bugün sana neler oldu bilmiyorum, Anna. Çok tuhaf davranıyorsun. Ama...biraz ateşin var."

Anna masum görünmek için elinden geleni yaptı. Ve ateşli. Diğer omzunda dini şarkı söyleyen şahsa aldırmamaya çalıştı. "*Oh, evet, bunu biliyorsun, biz şimdi yiyecek standına gidiyoruz. Oh, evet, bunu biliyorsun...*"

Bayan Lee cebinden cüzdanını çıkardı ve beş dolar verdi. "Bunu al. Git ve kendine yiyecek bir şeyler al–*sağlıklı* bir şeyler olsun–sonra benimle? deki ana girişte buluşursun." Kadın saatine bakmak için duraksadı. Kırk beş dakika sonra orada buluşalım. Tamam mı?"

Anna başını salladı. "Tamam."

Hâlâ onu teşvik eden Zadie ile, Anna–çirkin kumaşların arasında boğulduğunu hissettiği–perdeciden çıkıp,

parlak, yüksek tavanlı alışveriş merkezinin içine girdi. Kendini biraz daha iyi hissetmeye başladığında buna kendi bile şaşırdı. Devasa açık alanın merkezindeki mağazalara doğru yürüyüp durdu ve önce sola sonra sağına baktı.

Dudaklarını kıpırdatmadan meleğe, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Zadie boyunu uzatıp, her iki yöne de baktı. Başını salladı. "Sol. Kesinlikle sola gidelim," dedi. "Bana güven–alışveriş merkezi konusunda burnum iyi koku alır."

Anna ona, "Tamam," dedi ve alışveriş merkezinin doğu kanadına doğru yürümeye başladı.

İki ayakkabı mağazasını, fotoğraf makineleri satan dükkânı, bir şekerleme dükkânını ve birkaç trendi giyim mağazasını geçtikten sonra, Zadie ansızın sıçrayıp, işaret etmeye başladı.

"Oh! Hadi içeri girelim! Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen!"

"Pasaja mı?" diye sordu Anna.

"Evet! Storm Ranger'ı gördüm! Yatakhanedeki odamda her zaman TruView'dan onu oynuyordum. Lütfen gidip onu oynayalım mı?"

Anna, yanıp sönen ışıklar ve bip sesleriyle dolu karanlık mağaraya benzer yere baktı. "Bilmiyorum," dedi. "Ben daha önce gerçekten o video oyunlarında hiç başarılı olamadım."

"Başarılı olmak zorunda değilsin," dedi Zadie. "Yalnız eğlence olsun diye oynayacağız."

"Evet, ama..."Anna kalabalık oyun odasını inceledi. Pasajda olduğu son kez yanında abisi vardı. Abisi bir

oyunu bir çeyrek karşılığında yarım saatten uzunca bir süre boyunca oynamıştı, Anna'nın tüm parası on beş dakikadan az bir süre içinde uçup gitmişti. O gerçekten eğlenceli değildi.

"Oh, hadi gel," dedi Zadie. "Yalnızca bir oyun."

"Bilmiyorum, Zadie. Video oyunları gerçekten benim işim değil."

"Harika," dedi melek. Anna'nın kolundan koşarak aşağı indi, beş doları–dev bir bayrak gibi–asasını zıpkın gibi kullanarak ucuna taktı ve oyun makinesine doğru gitti.

Anna, parlak zeminde hızla koşarak, parasını ondan almak için, "Hey, bekle!" diye acı acı bağırdı. Neredeyse yaşlı bir çifte çarpacaktı ve onlardan özür dilemek için durmak zorunda kaldı. Eğer onlara çarpmasaydı Zadie'ye yetişecekti. Maalesef pasajın girişine geldiğinde, onun beş doları çoktan yirmi sarı jetona dönmüştü.

"Zadie! Annem muhtemelen para üstünü ister," dedi Anna.

"*O* video oyununu seviyor mu?" diye sordu Zadie. Anna meleğe tehditkar şekilde bakıp, ondan jetonlarını aldı.

"Hadi gel," dedi Anna ve yürümeye başladı.

"Ne?! Yani o jetonların hepsini eline alıp birini bile kullanmayacağını mı ima ediyorsun?" dedi Zadie. "Beni öldürüyorsun!"

Anna nefes nefese kalıp durdu. "Güzel," dedi. "Yalnızca bir oyuna varım. Nerede oynayalım?"

Zadie neşeyle el çırptı. "Tam orada," dedi, etrafı insanlarla dolu bir makineyi göstererek.

Anna halinden şikayetçi olarak, "*Zadie,*" dedi. "O oyunu oynamak için uzun bir kuyrukta sıramızın gelmesini beklemek zorundayız. Orada bize kolay kolay sıra gelmez."

Pasajın diğer tarafındaki mavi ışık yanıp sönmeye başlayıp, yüksek sesle siren çalmaya başlayınca kelimeler Anna'nın ağzından zar zor çıktı.

Oğlanlardan biri, "Biri Robo Warrior'u yenmiş!" diye acı acı bağırdı ve hepsi birden yeni şampiyonun kim olduğunu görmek için oraya doğru koşuşturdular.

Anna, Zadie'ye yan yan baktı. "Tamam, bu çok tuhaf oldu," dedi Anna.

Zadie yalnızca omuz silkti. "Şimdi sıra mıra beklemek zorunda değilsin," dedi. "Acele edip hemen oynamaya başlasak iyi olacak." Anna küçük arkadaşını bir süre daha süzdükten sonra yavaşça–isteksizce–yeni boşalmış makineye doğru yürüdü.

"Storm Ranger mı?" dedi Anna, kaşlarını kaldırarak.

Zadie, "Evet, onun gibi tuhaf bir adı var," dedi itiraf ederek, "ama gerçekten çok hoş bir oyun. Bak, SD 3000 Fırtına Yapıcısı ile dünyayı kaos meydanına çevirecek olan şeytan Dr. Spher'i ele geçirmek için bir takım kötü adamla savaşmak zorundasın."

Anna kaşlarını çattı.

"Tamam, bu da kulağa tuhaf geliyor," dedi Zadie, "Ama gerçekten çok eğlenceli. Söz veriyorum. Git ve makineye jetonlarını at."

"Tamam," dedi Anna ve makineye iki jeton attı. Kırmızı OYUNU BAŞLAT ışığı yanıp sönmeye başladı ve

Anna di-ğer kontrol tuşlarını gördüğünde tam ona basmak üzereydi.

"Zadie! Burada tuşlar çok karmaşık! Bunu yapamam."

"Endişelenme sana yardım edeceğim," dedi küçük melek ve tuşa basıp oyunu başlattı.

"Harika. Belki bu oyun on saniye içinde biter," dedi Anna. Sol eliyle makinedeki kolu tutup, sağ elini de tüm renkli tuşların üzerinde dengeledi. İnsanların bu şey için neden para harcadıklarını bir türlü anlayamıyordu.

Zadie ona "Hazırlan," diye talimat verdi. "Ve üç... iki...bir işte ilk kötü adam geliyor!"

Anna, oyunu oynamaya hevesli olmadığı gibi, fondan gelen müziği de sevmemişti. Anna oynadıkça hızlanan ve daha da yükselen sesiyle iğrenç bir melodisi vardı. Ona rağmen, omuzları gerilmiş ve midesi bulanıyordu.

Zadie "Çabuk! Yeşile bas!" diye acı acı bağırdı ve Anna yapabildiği kadar çabuk bir şekilde yeşil tuşa bastı.

"Harika Şimdi kırmızıya! Mavi! Makinenin kolunu yukarı çek! Şimdi sol! Sarıya! Sarı! Sağa ilerle! Vur onu tekrar yap! Mavi! Onu artık ele geçirmek üzeresin! Kırmızıya! kırmızı! Bir daha bas! Evet!"

Zadie makinenin önünde heyecandan aşağı yukarı öyle zıplıyordu ki, sonunda Anna video oyunlarından ne kadar sıkıldığını unutup, oynarken zevkten kahkaha bile atmaya başladı.

Zadie onu uyararak," Sakın birden rahatlama," dedi. "İlk kötü adamı yakalamak kolaydı. Şimdi ikincisi geliyor!"

Anna diğer savaşçı düşman oyuna girerken kontrol düğ-melerini dikkatle okudu. Bir kez daha Zadie ona bağırarak komuta etti ve Anna ikinci rakibinin de silip süpürünceye kadar meleğin dediklerini yerine getirdi.

–"*Tamam!*" dedi yüzüne yayılan kocaman gülümsemeyle. Kaos kafadarlarını ezmenin bu kadar eğlenceli olabileceğini kim söyleyebilirdi?

Bu arada Anna altıncı rakibini de alt etmiş, Zadie ona acı acı bağırıp özel komutlar vermek yerine artık sadece komut vermeye başlamıştı. Anna'nın artık gerçekten yardıma ihtiyacı kalmamıştı oyunu kendi başına çok güzel idare ediyordu. Bundan başka, artık oyundan zevk almaya başlamıştı! Hatta etrafına toplanıp onu izleyen birkaç kişinin varlığından bile habersizdi.

Anna onu izleyenlerden birinin yedinci düşmanı da vurduğunda, "Güzel," dediğini duydu ve kendini gülmemek için zor tuttu. Bu oyunda hedefi vurmak ona kendini çok iyi hissettiriyordu ve bunu tek başına, sorunsuz bir şekilde yapabiliyordu.

"Onları ez!" dedi Zadie bağırarak.

Güzel, *neredeyse* yalnızdı.

–En sonunda, Dr. Sphere'nin kalesinin girişinde, Anna onun eşiyle karşılaştı. Adam...kadın...o, iki bacaklı, kırk ayaklı bir sürüngen, sırtı kabuklu, 30 santimlik pençeleri, iki kafalı ve çomak gibi kuyruğu vardı. Zadie bile bunu nasıl tutacağını bilmiyordu. Hatta Zadie bile, onu nasıl ele geçireceğini bilemezken, Anna yalnızca elinden geleni yaptı yani en azından onunla mücadeleye girdi.

"Vavv." Anna ekranda OYUN BİTTİ yazısı yanıp

sönmeye başlayınca derin bir nefes aldı. "Çok eğlenceliydi."

"Oldukça eğlenceli," dedi Zadie, ona katılarak." Ve sen müthiştin. Benim o iki düzeyi yapabildiğimden daha hızlı bitirdin. Hey baksana! Adın ilk ona girmiş!"

Anna ekranda aşağı doğru baktı ve ekranın adını girmesini istediğinden emin oldu. "Güzel," dedi Anna. Makinenin kolunu ZADIE'nin adının harflerini yazmak için kullandı. Sonra ilk beşe giren meleğin adının yanına pembe işaret koydu.

"Teşekkürler!" dedi Zadie. "Bakalım nereye girmişsin." İkisi en iyi onun skorlarına ekranda çıkmasını beklerken, Anna birinin omzuna vurduğunu hissetti.

"Hey. Sen bu oyunda oldukça başarılıydın."

Anna arkasından kimin konuştuğunu anlamak için döndüğünde, Matt Dana'yı gördü. "Oh. Teşekkürler!" dedi ona. "Bu benim ilk oyunumdu."

Çocuk ona, "Vay. Gerçekten mi?" diye sordu. Anna başını salladı."Güzel iş. Altıncı olmuşsun," dedi çocuk, ekranda onu göstererek. Anna arkasına döndüğünde ZADIE'nin adı listenin alt yarısında parlak yeşil ışıklarla yanıp sönüyordu. Sonra diğer büyük skorlara baktı. Birden beşe ve yediden ona kadar olan skorların yanında hep aynı isim vardı: MATTYD.

"Vav. Ben *tamam* başardım, ama sen beni yendin," dedi kız.

Matt omuz silkti. "Ben buraya sık sık gelirim," dedi çocuk." Gerçekten Storm Ranger'ı ilk kez mi oynadın?"

"Evet," dedi Anna ona gülümseyerek. "Bu oyundan daha önce haberim bile yoktu."

"Huh sen bayağı yetenekli olmalısın," dedi Matt.

"Ya da belki de bende acemi şansı vardı," dedi Anna. "Eğer bunu bir kez daha oynarsam, muhtemelen ilk oyunu bile alamam."

"Belki de," dedi Matt."Ama bundan şüpheliyim. Sen ne yaptığını biliyor gibi oynadın. Muhtemelen önümüzdeki hafta sonuna kadar şimdiye dek elde ettiğim tüm yüksek skorlarımın tozunu atarsın."

Anna jetonları cebindeki jetonları şıngırdattı. "Evet, doğru. Ve bu bana sadece beş dolara mal olur."

Matt güldü." Hey matematik dersinde, Venedik Kumsalı gibi bir şey demiştin. Bu yani senin California'dan mı geldiğin anlamına mı geliyor?"

"Evet, ama Venedik Kumsalına o kadar da yakından değil. Biz oraya yalnızca hafta sonları gezmeye giderdik. Ben daha Güneyde, San Diego yakınlarında yaşıyorum."

"Güzel. Sahile mi yakındınız?"

"Mm-hımm. Anna başını salladı."

"Hiç sörf yaptın mı?"

"Birkaç kez," dedi Anna."Çok eğlenceliydi."

"Bundan eminim. Sörf yapmayı istedim ama burada sörf yapmak çok zor. Dalgalar o kadar büyük değil ve oradaki kadar sörf yapabileceğin çok yer yok."

"Evet. Ailem taşınacağımızı söylediğinde, abim bu nedenle çok üzülmüştü. O gerçek bir sörfçü. Ama sonra sanırım internette East Coast sörf kulübü gibi bir şeyler bulmuş. Orası buraya sadece birkaç nokta uzakta ve rahat sörf yapılabilir."

"Huh. Ona ben de bakayım. Bana URL adresini ve-

rebilir misin?"

"Elbette," dedi Anna ve omuz silkti.

"Güzel. Bu arada sanırım yalnızca kaykaya binmeliyim."

"Sen kaykaya mı biniyorsun?" diye sordu Anna.

"Evet, ya sen?"

Anna başını salladı."Hiç yolu yok."

"'Hiç yolu yok' demekle ne demek istedin? Eğer sörf yapıyorsan o halde kaykaya da binebilirsin. İkisi birbirine çok benziyor."

"Uh-huh. Sörf tahtasından düştüğünde, suya düşersin. kaykaydan düştüğünde yola düşersin. Bence bu ikisi bile yeterince önemli farklılık."

"O halde sen de başına kask takarsın," dedi Matt.

"Bilmiyorum," dedi Anna. "Vücuda zırh takmayı gerektirmeyen sporları yapmayı daha çok seviyorum. Bilirsin, dondurma yemek gibi." Kız sırıttı ve pantolonun arka cebinden matematik dersinde kazandığı bedava dondurma kuponunu çıkarttı ve ona gösterdi." Bu arada Ed'in yeri nerede?"

"O aslında burada, bu alışveriş merkezinde," dedi Matt. "Ve benim de kuponum yanımda. Onun nerede olduğunu göstermemi ister misin?"

"Elbette," dedi Anna. Kız çocuğun arkasındaki pasajdan yürümek üzereyken arkasından incecik bir çığlık duydu, "*Mer-ha-ba?* Yeni arkadaşınla rüyanı gerçekleştirmek üzereyken, bir şeyi unutmadın mı?"

"Oh!" dedi Anna.

"Naber?"

"Ben, ım...sanırım, orada paramı unuttum," diye

Anna yalan söyledi. Koşarak Storm Ranger makinesinin yanına gitti, halinden şikayetçi olan meleği kaptığı gibi koşa koşa çocuğun yanına döndü. "Yalnızca birkaç jeton," dedi. "Ama onları orada bırakmak istemedim."

"Tamam," dedi Matt. "Her şey tamam mı?"

"Evet, her şey tamam," dedi Anna.

Onlar daha once Anna ve Zadie'nin alışveriş merkezinde yürürlerken, pasajı bulmadan önce gittikleri yoldan yürümeye devam ettiler.

"Sana alışveriş merkezinin kokusunu iyi alırım demiştim," dedi Anna'nın ceket cebinden acı acı bağıran bir ses.

Ve birkaç giyim mağazasını geçtikten sonra, dört yürüyen merdiveni olan dev spor yeri, bir kahve dükkânı, bir elektronik mağazası, bir kitabevini geçtikten sonra yiyecek alanına girdiler.

Zadie, Anna'nın cebinden başını çıkarıp etrafı koklamaya başladı. "Simitler burnuma mis gibi simit kokusu geliyor," dedi. "Ve pizza!" Anna'nın cebinin üstüne hoplayıp, cebin ucundan iki yana doğru bakındı.

Anna, "Zadie sen ne yapıyorsun?" diye sordu.

–"Ben dövüş kutumdan çıkıyorum," dedi melek. Anna'nın kol altlarına baş parmaklarını yapıştırdı ve ağzıyla davul sesi gibi sesler çıkardı. Ve sonra Anna'yı şaşırtarak *rap* yapmaya başladı.

"Hemen şimdi yemek istiyorum!

alışveriş merkezinde,ağzımın boş durmasını sevmem benim adım Zadie,

Onlar benim bir bayan olduğumu söylüyorlar,

Ama hâlâ nasıl çılgınlık yapacağımı biliyorum–"

Anna işaret parmağını Zadie'nin kafasına bastırdı ve onu sırtından cebine soktu.

"Hey!" Zadie sessiz itiraz etti. "Daha işim bitmedi!"

"Şimdi bitirdin," diye fısıldadı Anna.

"Güzel. Şimdi anladım. Yanıma biri geldi sana bay bay Zadie. *Güzel.* Şimdi bir şeyler yiyeceğim seninle dondurmacıda buluşuruz." Bunu söyledikten sonra Anna'nın cebinden atladı ve yerde uçarcasına koştu.

Anna onun gidişini izledi. İnsanların ayaklarını sürüyerek yürümelerinden oluşan hava akımından tıpkı bir kâğıt parçası gibi sürükleniyordu. *Umarım ezilmez, diye düşündü* Anna. Ama bir dünyadan bir başka dünyaya zarar görmeden geçen bir meleğin, alışveriş merkezinde de hırpalanmadan gezebileceğini düşünüyordu.

Anna'yla Matt birlikte eski tarzda döşenmiş dondurmacıya vardıklarında, Matt, "İşte burası," dedi Anna'ya. Dondurmacının, paslanmaz çelikten uzun kırmızı bir tezgâhı ve tezgâha uzanan bar tabureleri vardı. Tezgâhın arkasında çalışanlar üç kişi üzerlerine beyaz ceket giymişler, başlarına da kâğıt şapka takmışlardı.

"Şirin," dedi Anna. "Ne alacağını biliyor musun?"

Matt başını salladı. "Her zamanki aldığımı," dedi ve içeri girdi. "Külahta naneli çikolata parçacıklı dondurma, lütfen," dedi çocuk elindeki bedava kullanım kuponunu tezgâhın arkasında duran adama uzatarak.

"İki tane olsun," dedi Anna ve kendi kuponunu da uzattı.

"Sende mi naneli çikolata parçacıklı dondurmayı

seviyorsun?" diye sordu Matt.

"O benim favorim," dedi Anna. Doncaster'daki dondurmacıda-Kaliforniya'dayken orada oturuyorduk-bazen *yeşil günler* de indirimli dondurma veriyorlardı.

"*Yeşil günler mi?*"

"Evet, o, dondurmacının yılda birkaç kez düzenlediği özel günlerden birinin adıydı bu yani, ilkbaharın ilk gününü müjdeleyen St. Patrick'te ve sanırım diğerini de yaz ortalarında bir günde düzenliyorlardı... Her neyse, *yeşil günler* de dondurmanın üzerine yeşil olan herhangi bir lezzeti yarı fiyatına alabiliyorduk. Bu gerçekten çok şirin."

"Bu çok şirin," dedi Matt.

"Diğer renkteki dondurmalara da yapıyorlardı," dedi Anna. "Tıpkı Sevgililer Gününde pembe ya da yağmurlu günlerde kahverengi dondurmalara indirim yapmaları gibi."

Matt kaşlarını çatıp bir araya getirdi." Hadi pembeyi anladım," dedi. "Ama kahverenginin yağmurla ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum. Belki yağmur yağınca her yer çamur olduğu için mi?" dedi Anna.

"Evet," dedi Matt, başını sallayarak. "Eminim o yüzdendir." O ve Anna tezgâhın arkasındaki kadından külahtaki dondurmalarını aldılar, ona teşekkür edip, yiyecek bölümünün ortasındaki masalara doğru yöneldiler. Anna, naneli çikolata parçacıklı dondurmanın, burada da California'daki kadar lezzetli olmasına memnun olarak, dondurmasını yaladı. Tam Matt ile birlikte bir sandalyeye oturacaklardı ki, Anna birinin Matt'e seslen-

diğini duydu.

"Matt! Matt! Buradayız!"

Bu sesi biliyorum, diye düşündü Anna korkarak.

Ses yeninden, "Matt! Matt! Matt Dana!" diye seslendi ama Matt sanki bu sesi duymamış gibiydi.

"Imm...Sanki biri sana sesleniyor gibi," dedi Anna.

"Hı?" Matt etrafına bakındı. "Oh." Sesin geldiği yöne baktı ve Sharon Ross'un kendisine çılgınca el salladığını gördü. O, Kimberly, Theresa ve Carrie bir masada oturuyorlardı.

Matt, arkasına dönüp Anna'ya baktı. "Oraya oturmak ister misin?" diye sordu.

Hayır, hayır, binlerce kez hayır diye düşündü Anna. Ama Matt'e ne söyleyecekti? *Yapamam arkadaşlarının hiçbiri beni sevmiyorlar mı diyecekti?* Evet, doğru. Sanki sakarın S'si alnında yazıyordu.

"Elbette," dedi Anna. Labirent gibi dağınık duran masa ve sandalyelerin arasından yürüyen Matt'in peşine takıldı.

"Hey Matt," dedi Sharon. "Bizimle aynı anda dondurma yemeye gelmen çok hoş. Buraya otur." Sharon yan masadan bir sandalye çekip onu hemen yanına koydu. Anna oturmak için kendine başka bir sandalye aradı ama kimse ona yer vermek için yerinden bile kımıldamıyordu.

"Siz çocuklar, Anna'yı tanıyorsunuz, değil mi?" dedi Matt.

Hepsi bir ağızdan "Evet," diye mırıldandılar.

"Hey, Anna bugün o kesirleri yapmakla iyi iş çıkardın," dedi Theresa. "Takımımızı gerçekten başarıya taşı-

dın." Anna başını hafifçe salladı. O an Sharon'un Theresa'ya ters ters baktığını görünce ne yapacağını bilemedi. Yoksa Theresa Sharon'u kasten üzmek mi istiyordu? Daha da önemlisi, Theresa gerçekten Anna'ya karşı iyi olmak mı istiyordu, yoksa Anna arkasını döndüğünde ona kıs kıs gülüyor muydu?

"Teşekkürler," dedi Anna. "Bu gerçekten çok büyük bir şey değildi."

"Bedava dondurma *çok önemli* bir şeydir," dedi Carrie ona katılmayarak. Bunun üzerine herkes gülmeye başladı. Sharon hariç. Hatta Kimberly bile Sharon'un bundan hoşlanmadığının farkına varıncaya kadar güldü. Anna tekrar şaşırdı.*Ondan* nefret eder gibi bir halleri yoktu. Belki yalnızca Sharon ondan nefret ediyor ama diğerleri etmiyordu.

"Hey Anna, neden o sandalyeye oturmuyorsun," dedi Matt. "Ben kendime bir sandalye bulurum."

Bu çok güzel bir jestti ve Anna bu jestten gerçekten çok hoşlanmıştı. Ama Sharon'un yanına oturmak, yapacağı en son şeydi. Başka bir yere oturmak istedi ama Matt oraya oturması için ona ısrar etti. "Gerçekten. Oraya otur. Bu çok hoş, değil mi Sharon?"

Sharon ona gülümseyerek, "Elbette," dedi. Anna neredeyse bayılmak üzereydi.

Matt, "Hemen dönerim," dedi ve kendisine oturacak boş bir sandalye aramaya gitti.

"Tamam," dedi Anna.

Anna, Sharon'a baktı. Kızın yüzündeki gülümseme kaybolmuş ve yüzü bir kez daha taş gibi olmuştu. Onun yanına Matt'in oturmasını istediği oldukça aşikardı ve

yanına Anna oturmaya kalkınca... Güzel, o belki de Anna'nın geldiği yere geri dönmesini istiyordu. Ama o an başka ne yapabilirdi?

Anna güçlükle yutkundu ve Sharon'un yanındaki sandalyeye doğru yürüdü. Belki, yalnızca bu olayla, Sharon ondan kurtulmanın yollarını arayacaktı. Bütün bunlardan başka, o gerçekten Matt'ten çok hoşlanıyordu ve Anna onu elinden alabilirdi.

Anna sandalyeye oturmak için masaların arasından yan yan ilerlerken, Sharon'a hafifçe gülümsedi. "Matematik yarışmasında şansın yaver gitmedi, değil mi? O rakamlar oldukça silikti. Bazılarını okurken ben bile zorlandım." Bu aslında koca bir yalandı ama bunu söylemekle Sharon'u biraz yumuşatacağını sanıyordu.

"Çok önemli değil," dedi Sharon ve omuz silkti. "Bu ay zaten yeterince çok bedava dondurma kazandım."

Anna başını salladı. "Evet, genellikle o yarışmaları senin kazandığını duydum ahhhhhhhhhh!"

Bir gürültü ve hemen ardından düşme sesi geldi. Anna o gün ikinci kez yere düşüyordu. Ama bu kez naneli çikolata parçacıklı dondurması üzerine bulaşmıştı.

"Sharon!" Carrie'nin ona hayret içinde bağırdığını duydu.

"Böyle olmasını istememiştim," dedi Sharon.

"Onun sandalyesini sen mi çektin?" diye sordu Theresa.

"Hayır ben yalnızca ona biraz vurdum," dedi Sharon. "Onun sakar olduğunu size söylemiştim."

"Ben *sakar* değilim,"dedi Anna dişlerinin arasın-

dan.

"Yani bilerek mi düştüğünü söylüyorsun," dedi Sharon.

Anna beyaz gömleğine ve kotuna baktı. Giysilerinin üzerine hafif yeşilimsi lekeler sıçramıştı. Bu lekelerden ellerine de sıçramıştı ve muhtemelen belki de yüzüne.

"Sen iyi misin?" diye sordu Carrie. Anna başını salladı.

"İyi," dedi Kimberly. "Çünkü" Ağzının ucu yapmacık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kendimi gülmemek için daha fazla tutabileceğimi sanmıyorum." Birden bire kız gülmeye başladı. Onun gülüşüne Sharon da güldü. Çok geçmeden Theresa ve Carrie de onlara katıldı.

"Üzgünüm, Anna," dedi Carrie gülmesine ara verip. "Ama şu halin çok komik!"

İşte o an Matt elinde bir sandalyeyle masaya döndü. "Ne oldu?" diye sordu çocuk. Dört kız da öylesine katıla katıla gülüyordu ki, hiç biri onun sorusuna cevap veremedi. Ve Anna onların bu gülüşlerine daha fazla katlanamadı.

"Anna!Dur!" Matt'in arkasından seslendiğini duydu ama o an onu hiçbir şey durduramazdı.

"Oh, hayır! Ne oldu?" diye incecik bir ses acı acı bağırdı. Anna yalnızca başını salladı ve yürümeye devam etti. Zadie süratle ileri doğru koştu ve orada duran yapma bir ağacın üzerine sıçradı. Ve Anna o ağacın önünden geçerken Zadie oradan onun omzuna sıçradı.

"Dondurma alacağını sanıyordum," dedi Zadie. "Ama onu üstüne başına bulaştırarak yediğine dair hiç-

bir fikrim yoktu."

"Bulaştırmadım," dedi Anna, dişlerini gıcırdatarak. "Şu Sharon denen kız, o benden *nefret ediyor.* Sandalyemi bilerek altımdan çekti ve dondurma külahımın üzerine düştüm."

"Oooo! Bu çok adice. Bunu hangi kız yaptı?" Zadie Anna'nın omzunda ayağa kalkarak, arkasına dönüp Anna'nın oturduğu masaya baktı. "O sarışın kız değil mi? Hadi ona gidelim. Sana yaptıklarından ötürü onun ağzının payını verelim!"

Anna başını salladı. Birkaç damla dondurma ensesine aktı. Büyük. Dondurma saçına da bulaşmıştı. "Hayır, ona dersini vermeyeceğiz," dedi Anna. "Seni dinledim. Eğer perdecide annemin yanında kalsaydım bu asla başıma gelmeyecekti. Üstüm başım dondurma oldu. Kendimi salak gibi hissediyorum ve hemen eve dönmek istiyorum."

"Evet, ama bu yaptığını onun yanına bırakıp öylece gidemezsin," dedi Zadie ona itiraz ederek.

"Gidebilirim, gittim de," dedi Anna. "Gidip ona ona istediğini söyleyebilirsin. Ama sen kendi başınasın. Ben buradan gidiyorum."

YEDİNCİ BÖLÜM

Yemek kuyruğunda arkasında duran çocuk ona "Üzgünüm," dedi. O ve arkadaşları–yani yedinci sınıflardan birkaç çocuk–hayta gibi dolanıp sağa sola sataşırken içlerinden biri o çocuğu Anna'nın üzerine itti.

"Sorun değil," dedi Anna mırıldanarak. En azından hâlâ ayakta durabiliyordu bir kez olsun. Ama Anna koruyucusunu bırakmak niyetinde değildi, o günün oldukça olaysız geçmesine rağmen. Şimdiye dek.

Tökezlememiş, yere kapaklanmamış, Sharon'un bir daha asla naneli çikolata parçacıklı dondurma yemeyeceğini söylediğini duymasına rağmen herkesin içinde aşağılanmamıştı. Ama kimse Sharon'a bir kelime dahi etmemişti.

İngilizce dersi boyunca, Carrie ve Theresa'nın ken-

disine baktığını görmüş ama Anna o tarafa doğru hiç bakmamıştı. Onlar belki de ona biraz daha gülmek istiyorlardı.

Yemek kuyruğu ilerleyince Anna parlak gümüş arabadan kendisine bir yemek tepsisi almak için uzandı. Uzanınca, diğer elinde kahverengi kâğıtta bir yemek çantasını tuttuğunu fark etti ve ağlamaya başladı. İyi ki annesinin ona öğle yemeği için paketlediği şeyler açılıp etrafa saçılmadan önce onu tepsiye koyabilmişti.

"Şanslıydım," dedi kendi kendine. "Belki de en sonunda sorunsuz bir gün geçireceğim."

"Fiyuv! En azından biraz temiz hava!" dedi tanıdık bir ses ciyaklayarak. *Ya da değil.*

"Oh, hayır," dedi Anna homurdanarak. Kâğıt çantadaki delikten Zadie'nin başını çıkardığını gördü. "Sen burada ne arıyorsun?"

"Seni gördüğüme sevindim," dedi Zadie. Çantadaki delikten çıkıp, Anna'nın yemek tepsisinin üzerine sıçradı. "Hey," dedi iki kez burnunu çekerek. "Bir şeyler güzel kokuyor. Yemekte ne var?"

"Sen hep *açsın,* değil mi?" diye Anna mırıldandı. "Bu pizza ama yanına biraz kızarmış patates alacağım. Annem öğle yemeğimi paketleyip bana verdi."

Zadie çekinerek ona "Evet, biliyorum,"dedi. "Bütün sabah boyunca onunla takıldım. *Ton balıklı* pizza. İğrenç. Sen kesinlikle ton balıklarını bir kenara sıyırıp, yalnızca pizzayı yemelisin."

"Her neyse," diye Anna mırıldandı. "Oraya nasıl girdin?"

"Güzel. Okula seninle gelmemi istemediğinden,"

dedi Zadie dudak bükerek, "Annen görmeden gizlice senin yemek paketinin içine girdim."

Anna tepsiyi metal tezgâha bıraktı. "Bunu neden yaptın?" diye sordu. "Neden sana dediğim gibi evde oturup gelmemi beklemedin?"

"Çünkü senin bana ihtiyacın vardı," dedi Zadie. "Ve üstelik o bir dilim pizzaya da ihtiyacın var. Biberlisinden iste, tamam mı?" Anna başını salladı ama yine de pizza siparişinde bulundu. Ton balıklı pizza, onun da favorisi değildi.

"Tamam," dedi Zadie bir çırpıda Anna'nın omzuna sıçrayarak. "Sen yemekleri alırken ben de bizim için bir masa ayarlayayım.Hımmm..." Zadie yemekhaneye Anna'nın omzuna tünediği yerden baktı.

"Kesinlikle o masada olmaz," dedi kız. "Orası öğretmenlerle dolu ve sen de etrafına inek gibi görünmek istemezsin. Ayrıca şuraya da oturamazsın. Büyük sınıflara giden kızlar bütün koltukları kapmışlar. Hı. Yer bulmak hiç de kolay değil, değil mi?"

"Bana orayı anlat," dedi Zadie'ye. "Tamam. Ama iki şey var: Birincisi, bugün yalnız oturmanın yolu yok. Ve ikincisi, dudaklarını kıpırdatmadan çok güzel konuşmaya başladın. Vantrolog olmayı hiç düşündün mü?"

"Oh evet. Bu benim popülarite oranlarımı tavana çıkartacak," dedi Anna ona takılarak.

"Bu yalnızca bir fikirdi," dedi Zadie. Sonra hafifçe sıçradı. "Ooooh! Onu tuttum. Şuradaki masaya bak üçüncünün bir arkasına? Bugün oraya oturuyoruz."

Anna tepsisine biraz patates kızartması koyduktan sonra ödeme için kasa sırasına girdi. "Üçüncü masanın

bir arkası mı?" diye tekrarlayarak Zadie'nin önerdiği masayı gözleriyle aramaya başladı. Onu gördüğünde, "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi.

Uzun dikdörtgen masanın bir kenarı kızlarla doluydu–Onların arasında Carrie, Theresa, Kimberly ve Sharon da vardı. Masanın diğer yanına Matt Dana da dahil olmak üzere bir grup oğlan oturmuştu. Ortada bolca boş sandalye vardı, Ama Anna'nın o sandalyelerden birine oturmaya hiç de niyeti yoktu.

"Burası güzel," dedi Zadie. "Sandalyeler masaya yapışık. Kimse sandalyeni altından çekemez orayı hemen kontrol ettim."

"Orayı unut," dedi Anna ödeme sırasında ilerlerken. "Eğer onların yanına gidecek olursam, Sharon beni aptal konumuna düşürmek için yine bir şey yapacak ve ben artık onun bana bunu yapmasına razı gelemem."

"Eğer Sharon buradan giderse ne yaparsın?" diye sordu Zadie.

"O bir yere gitmiyor. Yemeğini yiyiyor," dedi Anna.

"Evet, ama buradan gidecek olsaydı?" diye Zadie ısrarla ona sordu. "O zaman oraya gidip oturur muydun?"

Anna meleğe kaşlarını çatarak baktı. Gerçekten huzursuz olmaya başlamıştı. "Elbette," dedi Anna. "Eğer Sharon hemen kalkıp oradan giderse, neden olmasın? O kahrolası masaya koşa koşa gider ve oradaki herkesle hemen arkadaş olurdum. Ama Sharon buradan *gitmiyor*."

"Bunu göreceğiz bakalım," dedi Zadie. *Yarın onu kesinlikle mücevher kutuma kapatıp öyle okula geleceğim, diye düşündü* Anna.

Bu arada Anna kasiyere ödeme yapmış, parasının üstünü almayı bekliyordu. Zadie onun omzunun etrafında dans ediyor, asasını sallayıp, şuna benzer bir şarkı söylüyordu.

Hekıl, dekıl, mekıl kulaklı

Şimdi hemen Sharon'u gözden kaybet

Asasını iki kez havada döndürdü. Ama bir şey olmadı.

"Beni hemen vurun," dedi Anna.

Kasiyer ona, "O da ne demekmiş balım?" diye sordu.

"Oh. Bir şey değil," dedi Anna ondan parasının üstünü alarak. "Yalnızca teşekkürler."

"Bunu anlayamadım," dedi Zadie. "Bu işe yaramalıydı." Anna eline küçük kâğıt fincan alıp içine ketçap doldurdu. "Vur!" dedi Zadie, asasının ucundaki küreye dokunarak. "Sorun şuydu. Küre, *sonra tekrar deneyin* şeklinde kurulmuştu."

Anna ince asaya ters ters baktı. "Oh, vay anasına," dedi küçük küreye bakarak. "O bir Sihirli Top 8 değil mi?"

"Evet bu harika değil mi?" diye sordu Zadie. Bir parça sıkıntılı, bir parça geriye doğru döndürmek lazım. Ve o gerçekten çok iyi çalışıyor yani doğru kurulduğunda." Asasını salladı ve Sihirli Topun 8 şeffaf penceresinden içindeki mesajı kontrol etti. "*Bu şüpheli,*" diye okudu. "Bu işe yaramayacak."

Zadie asayı bir kez daha hafifçe salladı ve bu kez *Onu sayma* çıktı. "Lanet olası şey," diye mırıldandı ve onu bir kez daha salladı. "Ha! İşte. *Evete bas işareti.* Bu

olacak demek!"

Yeniden çılgın dansına başladı ve acı acı bağırarak bu kez başka bir şeyler heceledi.

İkinci deneme günü kurtaracak.

Şimdi Sharon'u ortadan toz edin!

Asasını yeniden başında döndürüp ucunu Sharon'a tuttu. Tekrar bir şey olmadı.

"Zadie," dedi Anna iç çekerek. "Yalnızca duramaz mısın?"

"Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz," dedi bir ses anons ederek. "Sharon Ross, Lütfen ofise gelir misiniz? Sharon Ross, ofise lütfen. Teşekkürler."

Anna'nın ağzı açık kaldı. Eğer tepsisini baharatların bulunduğu tezgâha koymasaydı, muhtemelen onu da elinden düşürecekti. Anna, Sharon'un ayağa kalkıp, kafeteryadan çıkışını izledi. Sonra dönüp Zadie'ye baktı."

Melek ona kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümseyerek, "Bunun işe yarayacağını sana söylemiştim," dedi. Şimdi oraya git. Otur.

Anna yavaşça tepsisini alıp masaya doğru yürümeye başladı. Ama oraya yaklaştıkça midesinin fena halde bulanmaya başladığını hissediyordu. "Ben...*oturamam.*"

Zadie homurdandı. "Tamam. Nasıl istersen öyle yap. Git ve yalnız başına bir masaya otur."

Anna meleğin kendisinden bıktığını biliyordu ama bir türlü başkalarının yanına oturamıyordu. Eğer ona yeniden gülseler ne yapacaktı?

Adımlarını hızlandırarak yürürken kimseye görünmemeye kararlıydı. Ama maalesef yeterince hızlı yürüyememişti. Matt ve arkadaşlarının oturduğu masanın

yanından geçerken, Zadie eline bir patates kızartması alıp onu attı–patates tıpkı bir mızrak gibi–tam Matt Dana'nın başına saplandı.

"Hey," dedi çocuk, kızarmış patates başına çarpınca. Kafasını kaldırıp onun nereden geldiğini anlamaya çalışırken, yanında duran tek kişinin Anna olduğunu gördü.

"Anna!" diye seslendi. "Buradayız."

Anna durdu. Zadie'ye tıslayarak, "Yarın evden dışarı çıkmayacaksın," dedi. İsteksiz bir şekilde Matt'in masasına doğru yürüdü.

Sessizce, "Selam!" dedi. Çocuk söze girmeseydi neredeyse patates kızartmasını üzerine düşürdüğü için ondan özür dileyecekti.

Matt yanında oturan erkek arkadaşlarından birine seslenerek, "Hey Ryan," dedi. "Bu Anna. Dün Storm Ranger'da dokuz yapan kız."

"Çok şirin," dedi Ryan. "O oyundan çok oynuyor olmalısın. Ben şimdiye kadar ancak onda yedi yapabildim."

Anna dimdik durdu. "İlk kez oynamıştım," dedi.

"Olamaz!" dedi bir başka çocuk.

"Bu dediğinde ciddi misin?" diye sordu Ryan.

"Evet," dedi Anna. Ama Matt'e dediğim gibi belki de çok şanslıydım.Yani onu bir kez daha başarabileceğimden şüpheliyim."

"Vavv," dedi çocuklar. Anna bu kadar çocuğu o oyunda geçmenin ne anlama geldiğini hissederek onlara gülümsedi. O gerçekten çok iyi oynamıştı, değil mi? Ve elinde hâlâ kullanılabilir yirmi iki jetonu daha vardı.

Belki Matt'ın şimdiye dek elde ettiği skorların tümünü silip süpürebilirdi.

"Hey," dedi Matt onun düşüncelerini bozarak. "Nereye oturacaksın?"

"Imm..." Anna bir süre bunu söylemeye çekindi. O gerçekten yalnız oturmak istediğini itiraf etmek istemiyordu.

"Burada oturulacak çok boş yer olduğu için," Matt boş koltukları işaret edip başını salladı.

"Ya senden hoşlanıyor ya da kibar biri," dedi Zadie, kızın aklından geçenleri okuyarak. "Bu kimin umurunda? Yalnızca git otur."

Anna meleğin tavsiyesine uyup, elindeki tepsiyi Matt yanındaki masaya koydu. O bunu yaparken, Theresa ve Carrie ona bakıyordu.

"Selam Anna," dedi Carrie. Ona el sallamak için elini kaldırdığında kazara içinde portakal suyu olan bir bardağa çarpıp onu devirdi. "Uppps," dedi kız, bir hamlede bardağı tekrar dik konuma getirerek. Yalnızca elinde biraz portakal suyu lekesi olmuştu, ama hepsi o kadar. "Gördün mü dondurma için üzülmemelisin," dedi Theresa ona. "Ben hep böyle sakarlıklar yaparım. Üstelik Sharon'un hiç *katkısı olmadan,"* diye sözlerine ekledi.

"Evet," dedi Carrie, gülerek.

Anna hızla gözlerini açıp, kapadı. Yoksa Carrie ve Theresa, Sharon'un yalan söylediğini, aslında altından sandalyeyi onun *çektiğini* biliyorlar mıydı? Anna kendine gülümseyen kızlara baktı ve rahatladığını hissetti. Belki üçü bundan sonra çok iyi arkadaş olabilirlerdi.

"Anna, Toxic Ogre oyunu ile ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordu Matt, Anna sandalyesine otururken. "Onu mutlaka biliyorsun hani Dr Spears'ın kalesinin dışında olan."

"Oh, evet," dedi Anna. "O insanı huylandırıyor. İki başlıydı değil mi?"

"Evet bunun sebebi onun mutasyona uğramasından kaynaklanıyor," dedi Ryan söze girerek.

"*Mutasyona mı uğramış?*" dedi Anna kıkırdayarak ve çocuklar ona oyun hakkında bilgi vermeye başladılar. Ona Zadie'nin önceden sözünü ettiği şeylerden bahsettiler ama onlar ondan daha başka şeyler de biliyorlardı. Aslında, onlar oyunu olduğundan daha da ilginç bir hale sokuyorlardı.

Anna konuşmaya öyle dalmıştı ki Sharon'un yanlarına geri geldiğinin farkına bile varmadı. Sharon konuşmaya başlayıncaya dek.

"Buna inanabiliyor musunuz?" dedi Sharon. "Bana mesaj bile yokmuş. Anonsu yanlışlıkla yapmış olabileceklerini söylediler."

"Vav kötü cadı saat tam üçte," diye Zadie cıvıldadı. Anna biraz gerildi. Anna, Matt, Ryan ve diğer arkadaşları ona oyundaki kötü adamları anlatırken onlara odaklanmak istiyordu. Ama yine de bir kulağı Sharon'daydı. Önlem olarak.

"Bu tuhaf," dedi Kimberly.

"Hey, o burada ne yapıyor?" dedi Sharon ve haliyle Anna'nın onun kimin hakkında konuştuğunu anlamak için üç tahminde bulunmasına lüzum kalmamıştı." Bu bizim masamız," diye devam etti Sharon. "O yapamaz."

Carrie onun konuşmasını kesip, "Onu buraya Matt davet etti," dedi.

"Eğer bunu o yapmasaydı, biz yapacaktık," dedi Theresa. "Carrie ve ben onun çok şirin olduğunu düşünüyoruz." Anna kulaklarına inanamadı. Onlar gerçekten Sharon'a karşı mı durmuşlardı? *Anna için mi?* Bu kesinlikle kulağa böyle geliyordu. Ve Anna şaşkınlıkla bunun işe yaradığını gördü. Sharon bir kelime daha etmeden yerine oturup yemeğini yemeğe başlamıştı. Ve yalnızca bir ölümcül bakışla.

Bugün, şanslı günümde olmalıyım diye düşündü Anna. Annesinin öğlen yemesi için hazırladığı kâğıt pakete uzandı. İçindeki sandviç ton balıklı olmalıydı ama tatlı olarak annesi ona hep lezzetli bir şey koyardı. Anna küçük, yuvarlak plastik bir kabı tutup içindeki çikolatayı yemek için kapağını açtı...Sadece kırıntılar vardı.

"Oh, evet," dedi Zadie. "Bunu sana daha önce söylemek istedim annen muhteşem brownieler hazırlamıştı. Eve gittiğimizde onlardan biraz daha yiyelim. Ve hey pizzanı benimle paylaşmaya ne dersin?"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Matt! Buraya!" diye bağırıyordu Jeremy Gray.

Anna, Matt'in futbol topunu, birkaç kez çalım attıktan sonra bir başkasına veren Jeremy'e atışını izledi. Hımmm. Matt mükemmel bir vuruş yaptı ve top yükselip kaleye girdi.

"Güzel vuruştu Matt," dedi Ryan ve onunla el çakıştı. Anna bundan da etkilenmişti. Matt her şeyin en iyisini yapıyordu. Ve onun gerçekten çok popüler biri olduğu her geçen gün iyice belirginleşiyordu.

Baştan Anna onun biraz yalnız olduğunu sanmıştı, aslında bir bakıma o öyle sayılırdı. O diğer insanların hakkında ne düşündüklerine pek aldırmıyordu ve zaman zaman yalnız dolaşmayı seviyordu tıpkı dün, pasajda

olduğu gibi. Ve ayrıca canı isterse beraber gezebileceği çok kişinin olduğu da oldukça belirgindi.

Artı, onun sessiz olduğu düşünülse bile, ne zaman *konuşsa*, herkes onu dinliyordu özellikle de Sharon Ross.

"Tamam çocuklar," dedi Bayan Gilbert. "Herkes tekli ve çiftli gruplara ayrılsın."

Herkes bulunduğu sıraya göre tek ve çiftli gruplara ayrıldı. İkinci sırada olan Anna, Matt'ın ekibine girdiğine memnun oldu.

"Anna bu çok şirin," dedi Matt, Anna ona doğru yürürken. "Futbolda da video oyunlarında olduğun kadar başarılı mısın?"

"Pek sayılmaz," dedi Anna. Ve o şaka yapmıyordu. Beden eğitimi, onun en az sevdiği derslerden biriydi. Yakan top oynamayacaklarsa o bu oyunda gerçekten oldukça iyiydi. Ya futbol? Onu aklınızın ucundan bile geçirmeyin. Onu oynamak yerine annesinin ergenlik çağıyla ilgili utandırıcı sorularını cevaplamayı yeğlerdi.

"Üzülme," dedi Matt. "Sana yardımcı olurum."

"Peki bana ne olacak?" dedi Sharon. "Bende senin takımındayım. Topu bana atacak mısın?"

"Oh, hey, Sharon," dedi Matt. "Elbette sana top atacağım."

"Şirin," dedi Sharon. "Çünkü benim seyahat ekibinde en yüksek skoru yaptığımı umarım biliyorsundur. Tek yapacağın dairenin tam dışında topu bana atman olacak. Ben garanti onu kaleye yollarım."

"Tamam," dedi Matt. Ama sesi bundan etkilenmiş gibi çıkmıyordu.

Sharon, Anna'yla eski dostmuş gibi onun koluna

dokunarak, "Anna," dedi. "Dün sen düşüp her yerin dondurma olduktan sonra seninle hiç konuşamadık. İyi misin?"

Anna gözlerini kıstı. Şimdi bu da ne demek oluyordu? "Evet. iyiyim," dedi Anna.

"Sana güldüğüm için gerçekten çok özür dilerim," dedi Sharon. "Ama çok komik duruyordun. Umarım beni affedebilirsin."

"Uhhh..." Anna kendini alaca karanlık kuşağında olduğunu sandı. Sharon ondan af mı diliyordu? Lütfen.

Anna ona cevap veremeden, Bayan Gilbert ıslık çaldı. "Matt Dana'nın takımındaki herkes kırmızı forma giysin. Jeremy'nin takımı mavi forma giyecek. Hadi gidelim!"

Anna fırsatı değerlendirip, Sharon'dan kolunu çekip, kendini onun garip bozuk kişiliğinden kendini çaktırmadan uzaklaştırdı. Ama Sharon bunu fark etmemişti. O zaten Matt'in kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Güzel, bu tuhaftı, diye düşündü Anna. Örgü çantanın içinden kırmızı formasını aldı. Oradan tam uzaklaşacakken, ufacık bir bahçe sandalyesinin üzerine uzanmış Zadie'yi gördü.

Zadie ona, "Onları gebert," dedi elindeki çubuk şekeri havada sallayarak.

"Onu da nereden aldın?" diye sordu Anna. Zadie ona cevap vermek yerine sadece omzunu silkti.

"Batının Kötü Cadısını nasıl buldun?" diye sordu Zadie.

"Tekin değil," diye Anna cevap verdi. "Matt Dana'yı etkilemek için ona iyi davranmaya çalışıyor."

"Sence onun bu çabaları işe yarıyor mu?"

Anna ona yan yan baktı. "Pek işe yaradığını sanmıyorum."

"Yehuuu!" diye Zadie neşeyle çığlık attı. "Güzel çocuklar için bir skor!"

"*Zadie,*" dedi Anna ona kızarak.

"Hey, Anna," diye Theresa seslendi. O an Carrie ve o ısınma hareketleri yapıyordu."Çift misin?"

"Evet," diye Anna cevapladı.

"Şirin, biz de çiftiz," dedi Carrie.

Anna gülümsedi. "Müthiş." Anna, Matt'la aynı takımda olmaya can atsa da, Carrie ve Theresa'nın da onun takımında olduğunu öğrendiğine çok sevinmişti. Üçü matematik dersinde yine bir arada oturdular. Matt, Jeremy ile oturmak yerine Ryan'ın yanına oturmuştu ve Anna onlarla konuşmaktan çok keyif almıştı. Onlar hoş ve eğlenceliydiler ve Anna'dan gerçekten hoşlanmışa benziyorlardı.

Tek engel şu Sharon'un kızgın bakışlarıydı. Şimdi onları Anna'nın üzerine daha çok yoğunlaştırmıştı. Aslında görünüşe bakılırsa, Anna, Theresa ve Carrie ile güldükçe, Sharon ona daha çok kızarak bakıyor gibiydi.

Bayan Gilbert ıslık çalıp takımların sahaya çıkmalarını söylediğinde, Anna formasını başının üzerinden geçirdi. Bir dakika sonra Bayan Gilbert bir kez daha ıslık çaldı ve maç başladı.

"Git, Anna, git! Git, Anna, git!" Zadie ona tezaruhat yapıyordu.

Matt, Anna'yı santrofor olarak seçti. Bu Anna'yı biraz germişti, ama Matt onun orada oynamayı başaracağından emin gibi görünüyordu. Matt sol kanatta oynuyordu ve Sharon ise sağa yerleşmişti.

"Şimdi Anna! Git!" diye Matt ona çığlık attı. Anna onun ne demek istediğini anlayamasa da, ondan gol atmak için koşmasını istediğini anladı.

Anna yaptı. Matt'in topu yan aşağıdan alarak, onu ayağında sürerek bir defans oyuncusunun ve bir başka oyuncunun arasından geçişini izledi. Matt kalenin yaklaşık yirmi yarda dışındayken, topu Anna'ya atıp, gol atması için ona bağırdı.

Anna, Matt'in topu *ona* bırakmasına zar zor inanabilmişti. Matt onun gerçekten topu idare edebileceğine inanıyor gibiydi. Daha da tuhafı, Anna da böyle inanmaya başlamıştı. Topa doğru elinden geldiğince hızlı koşup ona vurdu. Fışşşşş. Top direk ağlara girdi.

"Bana oynayamadığını söylediğini hatırlıyorum," dedi Matt, onunla el çakışmak için ona doğru koşarak.

Anna ona gülerek, "Bunu yapabileceğime ben bile inanmıyordum," dedi.

"Güzel atış, Anna," diye Carrie çığlık attı. O da Anna'yla çakıştı.

Anna orta sahadaki yerine dönerken, kendini günlerden beri hissettiğinden çok daha hafif hissediyordu. Her şey sonunda onun lehine dönmeye başlamıştı. Bu da onun hoşuna gidiyordu.

Sharon alaysı bir şekilde, "Şanslı vuruştu," dedi onun önünden geçerken. "Onu bir kez daha at, seni görmek istiyorum," dedi.

"Belki yeniden atarım," dedi Anna.

Sharon durdu ve onunla yüz yüze geldi. "Sen ne dedin?"

"Ben...belki yeniden atarım, dedim," dedi Anna ama Sharon'un bu sözünden nedense cesareti kırılmıştı.

"Hadi at," dedi Sharon ve sahada tekrar yerini aldı. Onun konuşurken seçtiği kelimeler Anna'yı ürpertse de Anna ona aldırmamaya çalışıyordu. Daha golü yeni atmıştı ve Matt Dana onun başka goller de atabileceğine inanıyordu. Sharon bu durumda ne yapabilirdi?

İkinci yarıya, Jeremy'nin ekibi topa vurarak başladı. Theresa topu Anna'ya verdi. İlk bakışta Jeremy gol atacak gibi duruyordu, ama Theresa topu onun ayağından çalmayı başarabilmişti.

Sharon, "Theresa–burdayım!" diye seslendi ve Theresa topu ona attı. Sharon'un neredeyse Matt Dana kadar etkileyici olmasına Anna şaşırdı.

Sharon, çok sorun yaşamadan üç rakibinin arasından geçti, muhtemelen topu gole taşıyabilirdi. Ama bunu yerine Anna'ya seslendi.

"Lee! Bu senin!" diye ona bağırdı ve topa sert bir şekilde vurarak Anna'ya yolladı–top doğruca koca bir çamur birikintisinin içine hızla girdi ve Anna başından ayaklarına kadar çamur içinde kaldı.

"Yuh!" diye bağırdı Anna, yüzünden kocaman bir çamur lekesini elinin tersiyle silerek. Sahanın her yanından kahkaha sesleri yükselmeye başladı. Bayan Gilbert düdüğünü çaldı.

"Tamam çocuklar yalnızca çamur. Oyuna devam edin!"

Düdüğünü tekrar çaldı ve Sharon topa doğru koşa koşa gitti. "Üzülme, onu burdan ben çıkarırım, Anna," dedi. Topu gol atmak için sürerek. "Topun çamura girmesi sana şans getirmedi, değil mi?"

Evet, doğru. Öyle olması şansızlıktı, diye Anna düşündü. İçinden bir ses ona Sharon Ross etrafında olduğu sürece şansının hep kötüye gideceğini söylüyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Kızlar," Bayan Wessex, Theresa'nın konuşmasının tam ortasında sözünü kesti. Theresa, Carrie ve Anna'ya bakkaldaki soda kutularına ayağı takılıp nasıl ayağının tökezlediğini anlatıyordu. "Lütfen işinizin başına dönün."

Carrie'nin yüzü kıpkırmızı oldu. Kral Tut'un kabrinin çizimini taşımaktan kamburu çıkmıştı ve yüzü kızarmaya başlıyordu. Theresa omuz silkti ve mumyalama işlemi hakkında daha fazla bilgi edinebilmek için ansiklopediye bakmaya başladı.

Anna,"Şişşşş," diye mırıldandı. "Kendi aramızda *konuşmaya* bile izin vermezlerken, bu derse neden sosyal dersi dediklerini bir türlü anlayamadım." Bayan Wessex gözlerini onlara dikmiş olmasına rağmen, Carrie ve

Theresa gülmeye başladılar. Gülerlerken iyi ki sorun çıkmadan zil çaldı.

"Sen çok komiksin, Anna," dedi Theresa dolaplarına doğru yürürken. Anna gülümsedi. Beden eğitimi dersindeki Sharon'un onu engellemek için küçük hamlesine rağmen bu gün onun en güzel günüydü.

"Hey bu öğleden sonra bana gelmek ister misiniz, çocuklar?" dedi. "Hâlâ odamda açılmamış kutular ve yerleşecek eşyalar var ama anneannem bu gün ballı kek yapacağını söyledi."

"Ballı kek mi?" diye sordu Theresa.

"Evet, bir çeşit gözlemeye benziyor, ama daha tatlı ve daha çıtır. Sanırım bunu Kore'de kalırken sık sık yapıyordu. Geçekten çok *lezzetli* oluyorlar."

Carrie ona, "Anneannen Kore'de mi büyümüş?" diye sordu.

"Imm-hımm." Anna başını salladı. "Amerika Birleşik Devletlerine annem daha doğmadan önce gelmiş."

Carrie "Vavvv bu şirin," dedi. "Ve o sizle mi kalıyor?"

"Evet. Yani şimdi bize gelmek istiyor musunuz?" diye onlara bir kez daha sordu.

Carrie gözlerini yere indirdi. "Oh, um..." Ayağına baktı ve sonra Theresa'ya huzursuz bir şekilde bakış attı.

"Konu şu ki." Theresa söze girdi.

Ansızın ve uyarmadan–Sharon konuşmaya başladı. Çocuklar siz hazır mısınız?" diye sordu. "Annem saat tam üçte burada olacağını söyledi."

Anna, Theresa ve Carrie ile göz teması kurmaya çalıştı ama kızların ikisi de ona bakmadı.

"Ve selam Anna," dedi Sharon iş işten geçtikten sonra. "Ben, Theresa, Carrie ve Kimberly bu öğleden sonra birlikte sinemaya gidiyoruz. Bu öğleden sonra sen ne *yapıyorsun?*"

"Uhhh–"

"Belki bizimle gelmek istersin," dedi Theresa neşeli bir şekilde.

"Evet," dedi Carrie. Umut dolu gözlerle Sharon'a baktı.

"Üzgünüm," dedi Sharon. "Annemin kamyoneti yalnızca dört kişilik arkası spor malzemeleriyle dolu."

"Oh," dedi Theresa. O ve Carrie gerçekten hüsrana uğramışlardı. Diğer taraftan Sharon yapmacık şekilde sırıtıyordu–ama yalnızca Theresa ve Carrie ona bakmadığında.

"Tamam," dedi Anna. "Herneyse, zaten yapılacak çok işim vardı. Hâlâ eşyalarım kutularda duruyor."

"Hah. Bu kulağa çok eğlenceli geliyor," dedi Sharon. Sonra Carrie ve Theresa'ya döndü. "Gelin çocuklar hadi gidelim," dedi.

"Tamam," dedi Carrie. "Yalnızca gidip ceketimi almam lazım."

"Ben de," dedi Theresa. "Bay bay Anna. Yarın görüşürüz."

"Evet. Yarın görüşürüz," dedi Anna. Anna dolabına gidip, eşyalarını aldı; Sharon, Kimberly, Carrie ve Theresa yanlarından geçerken filmin ne kadar güzel olduğunu söylüyorlardı, Anna onlara bakmamaya çalıştı.

"Annesinin kamyonetinde yer yokmuş," diye mırıldandı Anna. "Evet, bahse girerim yoktur." Kamyonette

elli kişilik yer olsa bile Sharon onu yanlarına almamak için bir mazeret bulurdu. Sharon istediğini elde ettiği sürece, Anna kimseyle buluşup bir yerlere gidemeyecekti ve içinden bir şey Anna'ya, Sharon'un çoğu zaman istediğini elde ettiğini söylüyordu.

Anna sırt çantasını taktı ve kaldırımdan eve doğru yürümeye başladı. Theresa ve Carrie ile arası iyi olmaya başlamıştı. Neden, Sharon sürekli aralarına girip, onun işini bozuyordu?

Anna, kendine yüksek sesle bağırarak, "Benden ne istiyor?" diye bağırarak sordu.

"Çünkü sen çok şirinsin," dedi incecik bir ses. "Bu daha çözemedin mi?" Anna, sesin geldiği yöne doğru alelacele göz attığında, Zadie'yi ufak bir motorlu scotterla gezerken gördü.

"Kendine bu kadar çok malzemeyi nereden buluyorsun?" diye sordu Anna. "Bizler melek miyiz?"

"Ha! İyi bir tahmin." Zadie güldü.

"Benim şirin olduğumu söylemekle, ne demek istedin?" diye sordu Anna. "Bunu aramızda daha önce konuştuğumuzu sanıyordum. Eğer dediğin kadar şirin olsaydım, tüm öğleden sonramı odamı temizlemekle geçirmezdim. Eğer dediğin kadar şirin olsaydım, birlikte bir yerlere gidebileceğim arkadaşlarım olurdu. Ben hiç şirin biri olmadım. Şirin değilim de. Anladın mı?"

Anna adımlarını hızlı hızlı atmaya başladı.

Zadie scooterını hızlandırdı. Zadie, "*Ben* senin ne kadar şirin olduğunu uzun zamandan beri biliyorum," motor sesini bastırmak için Anna'ya bağıra bağıra söyledi. Motordan sivrisinek vızıltısı gibi bir ses çıkıyordu.

"Bunu anlayamayan tek kişi *sensin*. Vav! Şirin çocuk, saat altı olmuş! Seninle evde görüşürüz!"

Anna, "Şirin çocuk mu? O da ne demek oluyor?" diye sordu.

"Hey, Anna bekle," diye biri ona seslendi. Anna arkasını döndüğünde Matt Dana'nın ona kaykayla yaklaştığını gördü. Çocuk ona yaklaşınca, "Naber?" diye sordu.

Anna homurdandı. "Odamı temizlemeye gidiyorum," dedi kız. "Bu sence de eğlenceli mi?"

Matt, "Babamın garajı temizlemesine yardım etmem kadar eğlenceli," dedi ona gülerek. Çocuk, Anna yürürken onun yanında kaykayına binerek gidiyor, zaman zaman ondan uzaklaşıp, sonra dönüp yine onun yanına geliyordu. Bir kaç kez onun üzerinde düşmeden hopladı.

"Buna çok iyi biniyorsun," dedi Anna.

"Çok tecrübeliyim," dedi Matt. Çocuk hızlanıyor, sonra onu durdurmak için yan döndürüyor, ayağının altındaki tahtayı dans edercesine çevirip, binmeye devam ediyordu. "Hâlâ yeterince fazla tecrübem var," dedi Matt. "Sen de binmek ister misin?"

"Hayır hiç yolu yok." Anna güldü. "Suyu kaldırıma tercih ettiğimi söylemiştim, hatırladın mı? Su insanı daha az yaralıyor."

Matt sırıttı. "Yaralanmayacaksın," dedi. "Belki kolların ve bacakların biraz incinir, ama ciddi bir şekilde yaralanmazsın."

"Oh. Bu kadarcık mı?" Anna ona takıldı. "Güzel, o halde başın rampalarla belada olmalı."

"Aslında, bizim evin arka taraçasında bir kaç rampa

var."

"Şaka yapıyorsun," dedi Anna.

"Evet. Ben ve erkek kardeşim yarım rampa hazırlıyoruz. Bunun için okulda taslak halinde plan yaptım."

"Sen çizimden anlıyor musun?" diye sordu, Anna.

"Bir bakıma öyle sayılır," dedi Matt. Ben cisimleri karakalemle çizmeyi seviyorum. Ve sınıfta bir şey düşünürken hep eşya resmi çizerim."

Anna sırıttı. "Neden sık sık kalem açmaya gittiğin şimdi anlaşıldı."

"Evet. Kalem uçları çabuk köreliyor. Artı, sürekli oturmaktan nefret ediyorum. Kalem açmak, kalkıp dolaşmak için iyi bir mazeret oluyor."

Anna, "Ve insanlara çelme takmak," diye ekledi.

"Oh, evet. Bunun için gerçekten çok üzgünüm," dedi Matt. "Ben gerçekten ayağına çelme takma istememiştim, bunun için senden özür dilerim."

"Biliyorum. Tamam, sorun değil. Üstelik sen zaten benden özür dilemiştin."

Matt başını salladı, sonra kaykayıyla havaya doğru yükseldi ve onu bir kez daha havada döndürmeye çalıştı. Bu kez onu indirdi ve Anna ona el çırptı.

"Tamam! Bu çok şirindi!" dedi kız.

Matt kıza doğru kaydı ve durdu. Tahtasına bir tekme atıp onu havaya fırlattı ve sonra eline aldı. "Bana ona binmek istediğini söyle. Sana ona binmeyi öğreteyim."

"Bununla ilgili düşünmem gerekir," dedi Anna. "Ama yarım boru rampaya binmeye hazır olduğumu sanmıyorum."

Anna ve Matt bir süre aralarında hiç konuşmadan yürürlerken, Anna, Sharon'un Theresa ve Carrie'yi yanına almasına rağmen, yine de yalnız olmadığını düşündü. Matt gerçekten onunla iyi dost olmaya başlıyordu ve Sharon, onu hiç de etkilememiş gibiydi. Belki, ara sıra Matt'le bir yerlere gidebilirlerdi. Pasaja gidip Storm Ranger ya da onun gibi şeyler oynarlardı.

Yalnızca o an, küçük bir kamyonet yanlarından geçti ve içinden biri camdan kafasını çıkarıp dışarı doğru bağırdı, "Anna'nın erkek arkadaşı varmış!" Bu sesin sahibi Kimberly Price'dı. Kamyonet yanlarından geçince, Anna, Sharon'un arabanın arkasındaki buğulu cama bir kalp çizdiğini gördü. İçerdekilerin ne halde olacaklarını anlamak için Anna'nın gözlük takmaya ihtiyacı yoktu.

Anna, kaykayından çamurları temizleyen Matt'e döndü.

"O Sharon'ların kamyoneti değilmiydi?" diye çocuk sordu. "İçerden biri sana bir şey mi dedi?"

Anna, Matt'in Kimberly'nin şarkı söyler gibi sesiyle dediklerinden bir şey anlamamasına çok rahatladı. Ama bu bile yüzünün pespembe olmasına engel olamadı. Kız kekeleyerek ona, "Ben ben ne dediğini anlamadım," dedi.

"Huh. Tuhaf," dedi Matt tekrar kaykayının üstünde sıçrayarak.

"Evet," dedi Anna ama yine de içinden *ya Matt onun dediklerini anladıysa* diye düşünmekten kendini alamıyordu. Ya Matt, Anna'nın gerçekten kendinden hoşlandığını düşünse? Onun erkek arkadaşı olmasını istediğini? Eğer böyle düşünecek olursa o halde kıza na-

sıl davranacaktı?

Muhtemelen o benim tamamen başarısız biri olduğumu düşünüyordur, diye düşündü Anna. Neyse, zaten Matt, Sharon'un ona yağ çekmesinden hoşlanmıyordu. Eğer hoşlansaydı, o Anna'yla giderek sıkı fıkı dost olmayı tercih etmezdi. Ve bu dostluğu Anna yitirmek istemiyordu.

Ama, Kimberly ve Sharon sürekli olarak ona bu konuda takılmaya devam ederlerse–ya bundan da kötüsü Matt'e, Anna'nın ondan hoşlandığını söylerlerse–Matt bundan huzursuzluk duymaya başlayacaktı. Ve Anna'yla birlikte dolaşmaya hemen bir son verecekti. Bu da Anna'nın tekrar yalnız kalması anlamına gelecekti–her şey tıpkı Sharon'un istediği gibi olacaktı.

ONUNCU BÖLÜM

"Sanki o benim hiç arkadaşım olmasını istemiyor," dedi Anna.

Zadie, Anna'ya işaret ederek, "Arabadan kafasını çıkarıp, avaz avaz ortaya bağıran Sharon değildi," dedi.

"Evet ama, Kimberly, Sharon demeden nefes bile almaz," dedi Anna. "Ve üstelik Sharon kalp çiziyordu."

Anna yatakta kendini pat diye meleğin yanına attı." Sharon neden benden bu kadar nefret ediyor? Neden kimsenin beni sevmesini istemiyor?"

Zadie, Anna'nın yastığının üzerine koyduğu küçücük bir yastığa sırt üstü yattı ve kollarını başının arkasına koydu. "Bunun cevabını sana zaten söyledim."

"Oh, evet. *Bunun sebebi şirin olduğum içindi,"* diye Anna dalga geçti. "İyi bir neden."

"Ama bu gerçek," dedi Zadie. Birden bire ortaya patates cipsi paketi çıkardı ve paketi üstünden açtı. "Eğer onun için bir tehlike olmasaydın, sana aldırmazdı."

Anna ona,"Sen neden söz ediyorsun?" diye sordu. "Sharon Ross için nasıl bir tehlike *oluşturabilirim?*"

"Son matematik yarışmasını kim kazandı?" diye sordu Zadie, ağzına bir cips sokarak.

Anna ona kaşlarını çatarak baktı. "Ne olmuş yani?"

"Şişşş. Senin gibi zeki biri nasıl oluyor da bu kadar aptal olabiliyor?" diye mırıldandı, Zadie. "Bana yalnızca şunu söyle. Son yarışmayı kim kazandı?"

"Ben kazandım Carrie,Theresa ve Matt ile birlikte."

"Doğru," dedi Zadie. "Sen, bu sınıfa gelmeden *önce* bütün yarışmaları kim kazanıyordu?"

Anna, omuz silkti. "Sharon ve takımı kazanıyordu, sanırım."

Zadie ona, "Tekrar doğru," deyip onu tebrik etti. "Şimdi, geçen hafta kim İngilizce dersinde *çıngırak sesini* doğru heceleyip çalışkan arı biblosunu kazandı?"

"*Zadie,"* dedi Anna gözlerini oynatarak.

Melek, ağzına bir cips daha atarak, "Yalnızca sorularıma cevap ver," diye ona emretti.

Anna iç çekti. "Ben kazandım."

"Güzel. Peki bu sınıfa sen gelmeden önce tüm hecelemeleri kim doğru yapıp çalışkan arı biblosunu kazanıyordu?"

"Bunu nereden bilebilirim?" diye sordu Anna.

Zadie, kollarını bağdaştırıp, kaşlarını çattı. "Bir tahminde bulun."

"Sharon mu?"

"Bingo! Üç numaralı soru: Sharon'un en iyi arkadaşları kim?–Kimberly Price'dan başka."

Anna gözlerini oynattı. "Carrie ve Theresa mı?" diye tahminde bulundu.

"Bu da doğru! Peki onlar gerçekten en çok kime kızıyorlar?"

"*Kızmak mı?*" Anna onun dediklerini tekrarladı. "Tıpkı annem gibi konuştun."

Zadie, "Üzgünüm cevap Anna Lee olacaktı," dedi. "Dördüncü soru: Sharon, beşinci sınıflardan hangi çocuktan çok hoşlanıyor?" diye Zadie sormaya devam etti.

"Zadie, sen ne yapmaya çalışıyorsun–"

"Boşver," diye Zadie onun sözünü kesti. "Bu sorunun da cevabını senin için vereceğim: Matt Dana! Ve beş numaralı soru: Son zamanlarda seninle acayip bir şekilde en çok kim ilgileniyor?"

Anna içine derin bir nefes çekti. "Tamam, ben."

Zadie kendi sorduğu soruya tekrar kendi cevap vererek, "Matt Dana!" diye bağırdı. "Jim bu bayana ne kazandığını söyle."

"Kes, şunu artık Zadie," dedi Anna. "Konuyu şimdi daha iyi anlıyorum. Tamam. Böylece, ufak ama tuhaf bir şekilde Sharon benim onun için bir tehlike olduğumu düşünebilir. Ama bunu bilmek ne işime yarayacak?Aptalca hareket edip, arkadaşsız kalmama mı?"

"Güzel. Sen zaten bunun yarısından çoğunu geçtin."

"Zadie!"

Zadie, "Üzgünüm bu kötü bir şakaydı," dedi.

Anna başını salladı. "Hayır, değildi," dedi kız. "İşte

sorun bu. Bu şaka değil gerçek. Hiç *arkadaşım yok.* Ve Sharon benimle uğraşmaya devam ettikçe arkadaşsız kalacağım."

"Öyleyse sende onu durdur."

Anna alnına vurdu. "Ne büyük fikir! Bunu daha önce neden hiç düşünemedim?"

"Çünkü huyun öyle." Zadie kaşlarını çattı. Anna'ya küçük işaret parmağını uzattı. "Yapman gereken şey bunu iyiye çevirmen olacaktır kötüye değil."

"*İyi, kötü değil.* Ben kimim? Harika Kadın mı?"

"Hayır, ama sen hızlısın ve ne dediğimi anlıyorsun," dedi Zadie. "Önce o huyunu kendi yararına çevirmeyi öğrenmekten başla kendini incitmek yerine."

Anna homurdandı. "Ne konuştuğuna dair en ufak bir ip ucum bile yok."

"Güzel," dedi Zadie. Ayağa kalktı ve eteğinden cips kırıntılarını silkeledi. "Bu kadar söyleme riskine girmek zorunda kalmayacağımı umuyordum, ama sanırım tüm Geçmiş Noel Hayaletini bulmak zorundayım."

"Tüm ne?"

"Geçmiş Noel Hayaletini," diye Zadie sözünü tekrarladı. "Şunu biliyor musun Charles Dickens'ın? Bir *Noel Şarkısı* adlı eserini?" Anna ona boş boş baktı. "Boş ver. Önemli değil," dedi Zadie, Anna'nın omzuna sıçrayarak. "Sadece bekle."

"Neden? Biz nereye?"

Anna daha sözünü bitirmeden, odayı gri bir sis bulutu kapladı ve Anna'nın bundan sonra hatırladığı tek şey havada uçuyor olduğuydu.

"Zadie ne oluyor?" Biz neredeyiz?" diye sordu An-

na. Derken sis dağılmaya başladı ve ortalık net göründü. Yuvarlak masa ve parlak portakal renkli sandalyelerle dolu bir odadaydılar.

Anna, "Jackson Orta okulu!" diye bağırdı. "Bay Metcalf işte orada! O benim sınıf öğretmenimdi."

Az sonra, zil çaldı ve beş saniye içinde öğrenciler kafeteryayı doldurdular. "Oh, vav!" dedi Anna. "Şunlar, Kristen...ve Claire. Ve şu da Hannah Galloway onun doğum günü partileri her zaman en iyisi olurdu. Ve şuradakiler de Ian ve Evan onlar ikiz ve çok eğlenceliler. Ve vay canına! Caitlin! Leah!" en iyi arkadaşları kafeteryadan içeri girerlerken Anna çığlık attı.

Onlara doğru koşmak istedi, ama Zadie onu durdurdu. "Onlar seni göremez ve duyamazlar. Biz buraya yalnızca onları gözlemeye geldik."

Anna iç çekti. "Yine de," dedi, "Onları görmek çok güzel. Buraya gerçek olarak dönmeyi isterdim. O zaman bana sürekli sataşan ya da benimle sürekli alay eden birileri için endişelenmeme lüzum kalmazdı."

"Şışşş." Zadie parmağını onun dudağına götürdü. "Onların ne konuştuğuna bir bakalım."

Anna, kendisini bir anda öğle yemeği kuyruğunda arkadaşlarının tam arkasında buldu. Onlara elini uzatsa değecek kadar yakın olmasına rağmen onlar onu görmüyor, önünden geçiyorlardı.

"Herkesin içinde öğle tatilinde Jeff'e toz olmasını söylemen çok iyi oldu!" dedi Leah. "Bunu yapabildiğine hâlâ inanamıyorum."

"Ben de" dedi Leah, Caitlin'e. "Ama *deliye* dönmüştüm. Yani, birinin yanıma beşinci kez gelip çıkma teklif

etmesinden delirdiğimi kast etmiştim. O herkese onunla çıktığımızı yaymış olmalı annem yalnızca bir keresinde okula giderken onu arabaya almıştı."

"Sürüngenin teki," dedi Leah. "İşin en iyi kısmı da, onun rüyalarında ve senin kabuslarında bile asla onunla çıkmayacağını söylemendi. Ne müthiş!"

Anna, "*Bu* iyiydi," diye fısıldadı Zadie'ye.

"Evet, tartışmaya bir son vermememem çok kötü oldu," dedi Caitlin.

Leah burnunu çekti. "Yapmadın mı?"

"Hayır. Bunu Anna'dan çaldım, hatırlamadın mı? O bunu, John Chase'in onu sevgilisine duygusal bir hediye olarak verdiğini söylediği zamanda takıyordu."

"Bu doğru!" dedi Leah. "Aman Tanrım, bu çok mükemmel oldu. Hâlâ Anna'nın şu dediklerini duyar gibiyim: 'senin rüyalarında ve benim kabuslarımda, Chase,'" dedi Leah.

"Huh. Neredeyse sana söylemeyi unutuyordum," dedi Anna. "Bu ben dördüncü sınıfa giderken olmuştu."

"Vav.Anna'nın bazı harika özellikleri var, değil mi?" dedi Leah.

Caitlin gülümsedi. "Evet. O hızlıydı."

İki kız yemek sırasında en öne geçip, tepsilerini aldılar. Anna ve Zadie de onlarla birlikte yürüdü.

"*Gördün mü?*" dedi Zadie. "Sen eskiden herkesin ağzının payını veriyordun."

Anna omuz silkti. "Onu bir kez yaptım, Zadie. Ve o bir yıl önce olmuştu," dedi. "Ama bu sürekli yaptığıma dair hiç bir şeyi kanıtlamaz."

Caitlin ve Leah soğutucudan süt aldılar ve birlikte

büfeye doğru yürüdüler. Pizzalarını aldıklarında, ikisi de ondan birer dilim ısırdılar. Sonra Leah, Caitlin'e heyecanlı bir şekilde döndü.

"Hey bir keresinde biz alışveriş merkezindeyken Allison Sanchez'in herkesin içinde Anna'yla nasıl dalga geçtiğini hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Uh-huh." Caitlin başını salladı. "Anna çok küçüktü, ikinci sınıfa gidiyor gibi duruyordu. Adeta güçlü bir fırtına karşısında havalanıp uçacakmış gibiydi."

"Doğru," dedi Leah. "Ve Anna'nın ne dediğini hatırlıyor musun?"

Caitlin bunun hakkında bir dakika kadar düşündükten sonra, kıkırdamaya başladı. "O, Büyük ve budala birine göre küçük ve hızlı olabilirim," dedi.

"Doğru ve Allison ona çok kızmıştı! 'sen kime budala diyorsun diye' ona sormuştu," dedi.

Ve Anna ona, "Eğer kime olduğunu hâlâ tahmin edemediysen, durumun sandığımdan da ciddi," demişti.

"Allison'un yüzündeki o bakış!" dedi Leah.

Kızların ikisi de güldüler. Anna da. "Bu *oldukça* güzeldi," diye Anna'nın keyfi yerine geldi. "Ve Allison bir daha asla bana takılmadı." Omzunda duran, Zadie'ye baktı...*elinde kendi pizza dilimini yiyordu.* "Hey Onu nereden buldun?" diye sordu Anna.

"Şişşş! Bu önemli değil," dedi Zadie. "Dinlemeye devam et."

"Ama Anna Lee'nin en çok beğendiğim yanının ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Caitlin.

"Ne?" diye sordu Anna ve Leah aynı anda sordular.

"Bunu Josh Hallett'in , Robin LaRue'ye onlarla fut-

bol oynayamayacağını, çünkü erkek erkeğe oynayacaklarını söylediğinde yapmıştı," dedi Caitlin. "Bunu hatırladın mı?"

"Oh, evet," dedi Leah. "Robin çok üzülmüştü."

"Immm-ımm. Bunun üzerine Anna çocuğun atışını yaptığı sahanın ortasına doğru yürüyüp, ona doğru yürümüştü," dedi Caitlin. "Anna ona dedi ki–"

"*Kadın düşmanı,*" dedi diye Leah Caitlin'in cümlesini tamamladı.

"Evet, öyle demişti," dedi Caitlin. Ve Josh ona, 'Ne demek istiyorsun?' deyince, Anna da ona, 'Sana şimdi ne demek istediğimi söyleyeceğim sen bize bakacaksın. Biz de futbol oynayacağız'" demişti.

"Doğru," dedi Leah, kıkırdayarak. "Ve sonra Anna herkese seslenerek, 'Kızlar, erkeklere karşı' demişti ve o gün gücümüz tükenene kadar oynamıştık."

"Ve maçı biz kazanmıştık!" dedi Caitlin.

"O yaptığımız en güzel maçtı," dedi Leah. "Anna'yı özlüyorum."

"Ben de sizi özlüyorum," dedi Anna. Leah'nın omzuna dokunmaya çalıştı ama gri bir bulut tekrar ansızın döndü. Daha Anna ne olduğunu anlayamadan, tekrar yeni evlerindeki yatak odasına döndüler. New Castle'a.

Zadie ona,"Tamam şimdi ne öğrendin?" diye sordu, ağzına son pizza dilimini de sokarak.

"Doncaster'ı özlediğimi," dedi Anna derin bir iç çekerek. "Eski okulumu ve eski arkadaşlarımı da."

"Başka?" diye sordu Zadie.

Anna omuz silkti. "Bilmiyorum. Gerçekten."

Zadie, "Gerçekten bilmiyor musun?" diye çığlık

attı. "Sana neler oluyor?!" Zadie, başını sallayıp, mırıldanarak Anna'nın yastığında ileri geri yürümeye başladı. "İnsanların *bu kadar* budala olduklarını bilmiyordum. Buraya bir daha geldiğimde, başka türlerle çalışmak isterim. Beni duyuyor musun?" diye sordu Zadie, tavana doğru bağırarak.

Zadie, "Tamam," diye devam etti ve derin bir nefes aldı. "Hadi gel bunun üzerinden bir kez daha geçelim. Hazır mısın? Anna'ya ondan bir şey beklercesine bakakaldı.

"Elbette," dedi Anna.

"Sen Doncaster'da büyüdün, doğru mu?"

"Doğru."

"Ve orada bir şekilde bazı iyi arkadaşlıkların oldu, doğru mu?"

Anna başını salladı." Doğru."

"Fiyuv şimdiye dek iyi gidiyorsun," dedi Zadie. "Şimdi–Doncaster'da da insanlar sana zaman zaman sataşıyordu, doğru mu?"

"Sanırım," dedi Anna.

"Ama Doncaster'da onların sataşmalarından yılmıyor, ağızlarının payını veriyordun, doğru mu?"

"Bilmiyorum," dedi Anna. "Sanırım, bir çeşit öyle yapıyordum."

"Hayır, sanırım bir çeşit *öyle yapıyordum, diyemezsin,"* diye Zadie onun sözünü düzeltti. "Sen hep öyle yapıyordun. İşte arkadaşların şimdi yalnızca bundan söz ediyorlar insanların ağızlarının payını vermekte ne kadar iyi olduğundan."

"Yani?" dedi Anna.

"Yani...ne oldu?"

Anna yatağından pat diye aşağı atladı." Biz taşındık, işte bu oldu."

"Oh, anlıyorum," dedi Zadie. "Ve ne oldu? havayolu omurganı mı kaybetti? Onu geride bıraktın, eski banyonun mahrem bir köşesinde."

"*Zadie,"* Anna homurdandı.

"Hayır, gerçekten öğrenmek istiyorum," dedi melek ısrar ederek. "O nerede? Sende eskiden ondan bir tane vardı. Belki de şuradaki kutunun içindedir," dedi, asasıyla Anna'nın çalışma masasındaki kutuyu işaret ederek. "Belki henüz onu açmadın."

"Hadisene Zadie onu sen almadın mı? Buradaki şeyler farklı. Doncaster'a dönmemi isteyen arkadaşlarım var."

"Burada da seninle arkadaş olmak isteyen insanlar var," dedi Zadie.

"Evet ama Sharon Ross bunun olmasına asla izin vermeyecek," dedi Anna.

"Sharon Ross'un bu konuda yapabileceği hiç bir şey yok."

Anna dilini şaklattı. "Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? O her zaman bana sataşıyor ve beni hep koca bir budala durumuna düşürüyor."

"Bunu sadece ona sen izin verdiğin için yapıyor," dedi Zadie.

" Ona *izin vermiyorum,"* diye bağırdı Anna.

Zadie başını salladı. "John Chase bunu yapmaya teşebbüs etmişti ama ona izin vermemiştin."

"O farklıydı," dedi Anna.

"Allison Sanchez de bunu yapmaya teşebbüs etmişti ama sen ona da izin vermemiştin. Ve Josh Hallett bunu bir arkadaşına yapmaya teşebbüs etmişti ama sen onu durdurmuştun."

"Evet." Anna derin bir nefes aldı. "Ama burada o."

"Farklı mı?" diye sordu Zadie. "Hayır, değil. Farklı olan şey senin Sharon'un bunu sürekli yapmasına izin vermen. Ona kafa tutmaya bile kalkmadın. Bir kez olsun bile."

Anna elleriyle kendini kaldırdı ve elini yüzüne koydu. "Yapmadım, değil mi?" diye sordu sessizce. "Hâlâ...buradaki konu nedir? Şimdi artık çok geç. Sharon beni çoktan budala durumuna düşürdü."

"Immm-ımm, ve eğer onun bunu kolayca yapmasına izin verdiğin sürece o da bunu yapacaktır."

Anna gözlerini yumdu. Zadie haklıydı. Sharon okula başladığı ilk günden beri Sharon onu kızdırıyordu. Ve Anna onu durdurmadığı sürece bunu yapmaya devam edecekti.

Anna en sonunda Zadie'ye bakarak, "Haklısın," dedi. "Fakat onu nasıl durduracağım? Onun başından aşağı *dondurma* mı dökeceğim? Böyle bir şey kimseye yapamam."

"Yapman gereken tek şey yalnızca kendin gibi olmandır. Etrafına kendin gibi davranmalısın."

""Bilmiyorum, Zadie," dedi Anna. "Bu kulağa çok kolay geliyor ama..."

"Tamam bir şey daha var. Bunu hiç unutma: Kimse seninle sen buna izin vermezsen alay edemez. *Bu nedenle onun sana bunu yapmasına izin verme.* Anladın

mı?"

Anna tekrar derin bir nefes aldı. "Evet, ben de öyle düşünüyorum," dedi Anna. Hâlâ, Anna kendini Zadie'-nin onu tekrar Doncaster'a sihirli bir şekilde göndermesini dilemekten kendini alamıyordu. Onun için geriye gitmek ileri gitmekten çok daha kolay gibi geliyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün İngilizce dersinde Anna kendini birleşik fiillerle ilgili çalışma kağıdına vermek istiyordu. Ama Zadie'nin ona söylediklerini düşünmekten kendini alamıyordu. Sen izin vermediğin sürece kimse seninle alay edemez. Bu sözler onda yeni yeni yer edinmeye başlıyordu.

Matt Dana ona çarpıp onu düşürdüğünde, Sharon'un tüm yaptığı ona gülmek olmuştu ve daha sonra ona koridorda kaba bir şey söylemişti. Olayı bu kadar abartacak ne vardı? Kimse Matt'den farklı düşünmüyordu. Anna'ya ayağı takıldığı için onu düşürmüştü.

Ve alışveriş merkezinde, Sharon, Anna'nın sandalyesini altından çektiğinde, olayı büyük bir rezalete dönüştüren Anna'nın kendisinden başka biri değildi. Eğer

yalnızca kendine gülebilseydi ya da Sharon'a "sandalyesine çarptığı" gibisinden şaka yapabilseydi muhtemelen her şey yolunda gidecekti. Yapışkan ama iyi.

Futbol kazasına gelince, Bayan Gilbert haklıydı. O yalnızca bir çamurdu.*Ama ben herkesin beni salak gibi gördüğünü düşündüm,* diye Anna yaptığının farkına vardı. Hatta sonra sosyal bilimler dersinde Carrie ve Theresa'nın onunla birlikte oturduğunu, Matt Dana'nın eve giderken ona eşlik ettiğini hatırladı.

Anna'nın kendisinden başka kimse sırf Sharon dedi diye onun hakkında kötü şeyler düşünmüyordu. *O halde neden öyle düşüneyim?* diye sordu Anna kendi kendine. Zadie haklıydı. Sharon bir daha onun için sorun çıkarmaya kalktığında, bir daha buna izin vermeyecekti. Olay buydu.

Anna çalışma kağıdına baktı.*Birleşik fiilleri kullanarak iki cümle yazınız*, diye okudu Anna. Tam birinci cümleyi yazmak üzereyken sınıftan bir kaç öğrencinin kendisine bakıp kıkırdadığını fark etti. Ve sonra Maria Manchini'nin, Lauren Graham'a bir kâğıt katlayıp uzattığını gördü.

Lauren kağıdı açtı, onu okudu ve sırıttı. Ve sonra o kağıdı Claudia Murray'a uzattı. O da yazanları okuyup sıradaki diğer kişiye uzattı.

Anna tam olarak neler döndüğünden emin değildi, ama onunla ilgili bir şey olduğu kesin gibi duruyordu. Notu okuyan herkes gülmekten katılarak ona doğru bakıyordu. Anna çalışma kağıdına odaklanmaya çalıştı ama kağıdı okuyan herkesin neden ona kahkahalar atarak baktığını merak etmekten kendini alamıyordu çünkü onlar

muhtemelen.

Not en sonunda sınıfta onun tarafına geçince, Anna o kağıdı kapmak istedi. Arka sırada oturan Matt Dana'nın onu açıp beklediğini anladı. Kağıdı ona her an uzatabilirdi. Ya da Anna öyle yapacağını düşündü.

Anna bir dakika kadar onun kağıdı uzatmasını bekledi. Ve sonra iki dakika daha bekledi. En sonunda aradan beş dakika geçince, başını arkaya döndürüp Matt'a sordu, "Kâğıt nerede?"

"Ne?" diye sordu Matt.

"Şu not!" dedi Anna. "O nerede?"

"Anna," dedi Bayan Wessex. Kız eline kalemini alıp, kağıdına bakmaya çalıştı ama bu işe yaramıyordu. Kağıdın ucuna "*Onu bana ver!*" diye yazdı.Sonra notu yırttı ve Matt'in sırasına bıraktı. Bir nedenden ötürü sınıfın diğer tarafındaki fısıldaşmalar uğultu halini almıştı.

"Tamam, sınıftakiler rahat durun," dedi Bayan Wessex. "Dersin bitimine yalnızca bir kaç dakika kaldı."

Anna saate baktı. Öğle zamanı gelmişti.İşte o an, incecik bir kâğıt onun sırasına kondu.

Notu görmek istemezsin, diye yazmıştı Matt. Anna notun arkasına EVET, GÖRMEK İSTERİM!!! Diye büyük harfle yazdı. Sonra notu tekrar Matt'ın sırasına koydu. O bunu yapar yapmaz dersin bittiğini işaret eden okul zili çaldı. Herkes hemen hazırlanıp kapıya doğru koştu.

Kimberly onun yanından geçerken, "Ooo, Anna," dedi. "Hiç bir fikrim yok."

"Belki de o gizli notlarınla daha dikkatli olmalısın," diye Sharon söze girdi. Maria, Lauren ve onun yanın-

dan geçen bir kaç kız kıkırdamaya başladılar.

"Onlar neden bahsediyorlar?" dedi Anna, Matt'e dönerek.

"Bu çok aptalca," dedi çocuk. "Yalnızca onlara boşver."

"Not nerede?" Anna homurdandı.

"Onu gerçekten görmek istiyor musun?" diye sordu Matt.

"Evet!"

"Tamam," dedi Matt omzunu sallayarak." Seninle yemekte görüşürüz," dedi Matt kapıdan çıkarken.

Anna yerine oturdu ve notu çabucak yırttı. Neredeyse parçaladı.

"Anna?" dedi Bayan Wessex. "Öğle tatili. Kafeteryaya gitmelisin."

"Gideceğim," dedi Anna onu temin ederek. "Yalnızca ça bucak okumam gereken bir şey var." Elinde sımsıkı tuttuğu kağıda nefesini tutarak baktı. Kâğıtta:

Sevgili Matt,

Seninle tanıştığıma çok mutluyum. Şimdiye dek gördüğüm en iyi kaykaya binen çocuksun. Okulda erkek öğrencilerin en sevimlisisin. Buluşmadığımız zamanlarda seni çok özlüyorum. Benim erkek arkadaşım olur musun?

Sevgiler,
Anna

Diye yazıyordu.

Anna'nın sırasının arasında şekerleme yapan Zadie, kollarını başının üstüne uzatıp, esnedi. "Burada neler

oluyor?" diye sordu. "Henüz öğle tatili olmadı mı?"

Anna onunla ilgilenmeyip, sorusuna cevap vermedi. O yalnızca mor keçe kalemle seyrek harflerle yazılmış nota bakıyordu. *Sharon* diye düşündü. *O nasıl bu kadar adileşebilir?*

"Hey o nedir?" diye sordu Zadie. Hemen sıraya oradan da Anna'nın omzuna sıçradı. "Sevgili Matt," diye onu yüksek sesle okumaya başladı. "Uh-oh. Kötü Cadı Tekrar yapacağını yaptı, değil mi?"

"Onun gibi bir şey," dedi Anna.

"O halde bununla şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Zadie.

"Öleceğim," dedi Anna.

"Ne?" diye Zadie çığlık attı. "Bu kadar mı? Bu konunun üstünden dün geçtiğimizi düşünmüştüm! O seninle sen buna izin vermediğin sürece alay edemez! O halde şimdi ne yapacaksın? Onun bunu yapmasına izin mi vereceksinYoksa onu durduracak mısın?"

Anna tekrar nota baktı. Herkes bu notu onun yazdığını düşünüyordu. Ve eğer bir şey söylemezse, böyle düşünmeye deva edeceklerdi tam da Sharon'un istediği gibi. Güzel, bu kez hiç bir şey Sharon'un istediği gibi olmayacak.

"Onu durduracağım," dedi Anna. Ve ayağa kalkıp kafeteryaya doğru gitti.

Devasa odanın içine adımını attığında, dizleri titremeye başladı. Ama yine de Anna kendini içeri girmeye zorladı. Beşinci sınıfların çoğu oturuyordu. Böylece An-

na doğruca yemek kuyruğuna gitti ve oradan da Sharon ve arkadaşları, Matt ve arkadaşlarının her zaman oturduğu yere doğru gitti.

"Özür dilerim," dedi Anna, uzunca bir masanın sonunda ayakta durarak. Herkes konuşmaya devam ediyordu. Anna boğazını temizledi. "Im, Özür dilerim," dedi Anna tekrardan. Bir kaç kişi ona baktı ama çoğu hâlâ çene çalıyordu.

Carrie'nin yanındaki boş koltuğa doğru gitti. "Burada kimse oturuyor mu?" diye sordu.

"Aslında burayı senin için tutmuştum," dedi Carrie.

"Güzel," dedi Anna. Ama sandalyeye oturmak yerine onun üstüne çıktı ve böylece Masada oturan diğerlerinden daha yukardaydı. Sonra işaret parmağı ve başparmağını ağzına götürüp, abisinin ona öğrettiği şekilde ıslık çaldı.

Tıpkı büyülenmiş gibi, beşinci sınıftaki herkes sessizleşti. Anna kendini konuşmaya hazırladı. Herkesin onu dinlemesini istiyor ama tüm sınıfa nasıl hitap edeceğini bilemiyordu. Anna, Sharon'un yazdığı notu açtı ve boğazını temizledi.

Anna, Zadie'nin ona verdiği kağıda baktı ve gülümsedi. *Mükemmel* diye düşündü. Ve sonra tekrar boğazını temizledi. "Im, Bayan Wessex'in İngilizce sınıfındaki herkes, benim...ben bunun hakkında konuşmak istiyordum." Sınıfta elden ele dolaşan notu elinde tutup havaya kaldırdı.

Bir kaç kişi sırıttı ve Sharon gülümsedi. "Onu zaten gördük, Anna." Elini dramatik bir şekilde kalbine koydu. "Matt'e karşı beslediğin duygular artık sır olmaktan çık-

tı."

"Güzel," dedi Anna, bir kaç kıkırdaşmanın dinmesini bekleyerek. Bir saniye için herkesin tekrar konuşmaya başlayacağını sandı ama Theresa onlara şişş dedi ve herkes sessizce onun konuşmasını bekledi.

"Teşekkürler," dedi Anna, aşağıda oturan Theresa'ya doğru bakarak. Ve sonra tekrar dik durdu. "Bu notu çoğunuzun görmesine memnun olduğumu ve sizlere bu notla ilgili bir kaç noktaya değinmek istediğimi söyleyecektim."

Sharon ona gözlerini kısarak baktı. O kısa bir ölümcül bakıştı–akılları karıştıran türden–ama Anna o bakışa aldırmadı.

"Her şeyden önce," dedi Anna. "Bu benim defterim." Koyu mavi ciltli defteri elinde tutup havaya kaldırdı ve onu açtı. "Gördüğünüz gibi ben *beyaz çizgili defter* kullanıyorum. Ama bu not sarı sayfaya yazılmış."

"Yani?" dedi Sharon.

"Bekleyin fazlası var," dedi Anna. "İkincisi bu not mor keçe kalemle yazılmış ve bende bu renkte bir kalem yok." Bazı öğrenciler tekrar konuşmaya başlayınca Anna sözü uzatmadan konuya girmesi gerektiğini düşündü yoksa onu kimse dinlemeyecekti.

"Üçüncüsü, defterimdeki el yazısına bakarsanız, yazımın gerçekten çok küçük olduğunu anlarsınız. Bu not ise büyük ve yuvarlak harflerle yazılmış."

"Bunun sebebi belki de bu notu ona deli gibi aşık olduğun için yazmışsındır," dedi Sharon, kalabalığı daha çok güldürerek.

"Sanırım, bu yazı farklılığının sebebi belki de onu

senin yazmandan kaynaklanıyordur," dedi Anna. Sınıftaki gülüşmeler bir anda kesildi.

"Onu benim *yazdığımı mı* düşünüyorsunuz?" diye Sharon bağırdı.

"Güzel, sarı not kağıdını sen kullanıyorsun," dedi Anna. "Üstelik büyük yuvarlak harflerle yazan ve mor renkli keçe kalemi kullanan kişi yine sensin."

"Hayır, kullanmıyorum," dedi Sharon.

"Gerçekten mi?" diye sordu Anna. "O halde... bu notu Kimberly'e nasıl yazdın?" Zadie'nin ona uzattığı kağıdı havaya kaldırarak herkese gösterdi. Kâğıtta, Kimberly'e onunla birlikte alışveriş merkezine gitmek isteyip istemediği yazıyor ama el yazısı, kullanılan kâğıt ve keçe kalemin rengi mükemmel bir şekilde Matt Dana'ya yazılan notla örtüşüyordu.

Sharon, "Onu nereden buldun?" diye sordu.

Anna sırıttı. "Belki de sana aynen senin sözlerinle o gizli notlarınla daha dikkatli olmalısın demeliyim," dedi Anna. Aşağı indi ve Sharon'un yazdığı iki notun daha beşinci sınıfların masasında durduğunu gördü. Herkes gülüyordu ama bu kez Anna'ya değil.

Theresa ve Carrie, ona gülümsediler ve ona her şey yolunda der gibi işaret parmaklarını havaya kaldırdılar. Anna da onlara gülüp işaret parmağını kaldırdı. "Git yemeğini al," dedi Carrie. "Senin yerini tutacağız."

"Tamam," dedi Anna ve kuyruğun arkasına geçti. Öksürür gibi yapıp elini ağzına götürerek, "Hey, Zadie," dedi. "Duydun mu? Onu yaptım." Anna pantolon ceplerine bakıp, oradan meleğin elinde mısır gevreği ya da herhangi bir abucuburla cebinden çıkacağını sandı. Fakat

orada hiç hareket yoktu.

"Zadie?" dedi tekrar. Hiç tık yoktu.

Anna elini dikkatlice cebine soktu ama Zadie'yi bulamadı. Onun yerine kolyesindeki gümüş melek muskalarından birini buldu. Anna yumuşak metali parmaklarının arasında hissetti ve muskayı ters çevirdi. Arkasına şu sözler kazınmıştı:

Ayağa kalk, güçlü ol,
Ve her zaman
Önce tatlını ye!

Anna elindeki muskaya baktı ve gülümsedi. Zadie'nin gitmesine üzülmüştü ama aynı zamanda artık ona ihtiyacı kalmadığının farkındaydı. Kendi başına da her şeyin üstesinden gelebilirdi.

Yemek sırasında, Anna kendine fazladan bir kurabiye aldı küçük arkadaşının onuruna.Kasaya geldiğinde Matt Dana hemen arkasında duruyordu. Elmalı turta için ikinci kez sıraya girmişti.

"Hey," dedi Anna'nın omzuna vurarak. "Onlar çok lezzetli."

"Teşekkürler," dedi ona Anna.

"Bir gün yarım rampada kayarsın," dedi.

Anna ona yalnızca gülümsedi. Ama içinden *Kim bilir? Belki* dedi. Tüm beşinci sınıflara seslendiği masasına geri döndü ve Carrie'nin yanına oturdu.

"Bu kulağa eğlenceli geliyor," diyordu Theresa, Sharon'a.

"Evet bu çok şirin olacak," dedi Sharon. Anna'ya hafifçe kaşlarını çatarak baktı ama ona bir şey demedi.

"Okuldan sonra futbol maçı yapacağız," dedi en sonunda. "Beşinci sınıflarla, altıncı sınıfların arasında."

"Oynamalısın, Anna," dedi Carrie. Sharon'a döndü. "Takımımızda hâlâ birine ihtiyaç var mı?"

Sharon, Anna'ya baktı ve omzunu salladı. "Sanırım," dedi. "Kirlenmekten endişelenmediğin sürece," diye sözlerine ilave etti.

"Çamurlardan sakınabilirim eğer sen de sakınabilirsen," dedi Anna gözlerini Sharon'a dikerek. Sharon onu şaşırtarak ona gülümsedi.

"Problem değil," dedi. "Hadi Kimberly." Sharon ve bir numaralı hayranı yemek sırasına gittiler muhtemelen mısır gevreği ve tatlı alacaklardı.

Anna ilk kurabiyesini açtı ve ondan bir parça ısırdı. Elbette, Sharon ondan özür dilememişti–ve ondan asla özür dilemeyeceğinden oldukça emindi–ama Anna içinden onunla bir anlaşma yaptığını hissediyordu. Hiç bir zaman sıkı fıkı dost olamayacakları kesindi. Ama en azından birbirleriyle anlaşabilirlerdi. Ve bu Anna için oldukça önemli bir şeydi.

Kurabiyesinden bir parça daha ısırdı ve cebindeki muskayı düşündü. Zadie haklıydı. Önce tatlı yemek oldukça harika bir fikirdi.

SİHİR KULÜBÜ

Belinda RAY